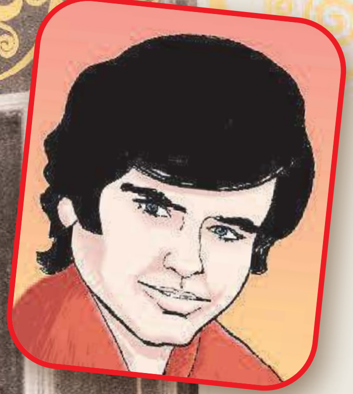
BAYAN YANI

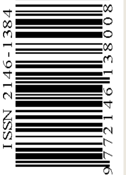
80

Neşeli Günler

Tarık Akan

EYLÜL 2018 - 09 8 TL (KDV Dahil) K.K.T.C 10 TL.

700...

Bu hikaye, Galatasaray'da 700. Hafta buluşmalarını gerçekleştiren kayıp (kaybedilen) yakınları nam-ı diğer 'Cumartesi Anneleri' için yaklaşık 1200 hafta önce yazılıp çizilmiştir. İlk biraraya gelmelerinin üzerinden geçen 23 yıl ve baskılar sebebiyle arada buluşulamayan on yıla rağmen hala burun direğimize vuran sızısı, bu yaranın hiç bir gündeme sığmadığını anlatır bize...

KOMŞUYLA KIZI NEREYE GİDİYO ACEP? BUGÜN GÜNLERDEN?
CUMARTESİ!..
İÇİM DARALDI, ŞUNLARI YIKAYIP OYALANAYIM BİRAZ,..
BUGÜN YİNE GALATASARAY LİSESİNİN KAPISINDA TOPLANAN KAYIP YAKINLARI VE DESTEK VEREN BAZI GURUPLAR GÖZALTINA ALINDI....
DİRENENLERE KARŞI POLİSİN COP KULLANMASI SONUCU BAZI ANNELERİN YARALANDIĞI EYLEMDE CUMARTESİ ANNELERİ ADI ALTINDA AYLARDIR...
BURADA OTURMA EYLEMİ YAPAN KAYIP ANNELERİ SONUNA KADAR..
YOK !.. DAYANAMIYOM GAYRI..
TAK! TAK! TAK
GELİYOMUSUN SATI?
TAK! TAK! TAK!
BU BÖYLE OLMUCAK GELİN KIZIM?..
HADI NURİYE !..
AMİRİM KAYIP YAKINLARINI DAĞITTIK. CIZZT! TAMAM AMA YENİ BİR GURUP GELDİ. ONLARI DA AAA.. AMA ANAM VAR ORDA..
ULA DUR HELE.. ŞU DA BENİM ANAM.. YANINDA DA BACIM. NE OLUYO BE?..
KATİL ANASI OLMAK İSTEMİYORUZ
LARIMIZIN KATİL OLMASINI İSTEMİYORUZ!
KİMSENİN YÜZÜNE BAKAMIYO
HEPSİ BİZİM YAKINLARIMIZ 'N'ARÇAZ YAV? COPLASAK MI?
ARTIK UTANMAK İSTEMİYO
BAŞIMIZ DİK YÜRÜMEK İSTİYORUZ
ÇOCUKLARIMIZLA ÖĞÜNMEK BİZİM DE HAKKIMIZ
LAN BİZİM AVRATTA ARALARINDA..
KIZ HÜSNİYE NE ARIYOSUN BURDA?

BAYAN YANI AKTÜEL

Erdoğan, Bahçeli'nin önerisiyle Malazgirt Zaferi'nin anısına Malazgirt'de 1071 m²'lik köşk yaptıracak.

Etimesgut'taki tekel esnafı bekçilerden şikayetçi... Bizi ve müşterilerimizi taciz ediyorlar...

Erdoğan bir iki ay önce "Devlet hiç olmadığı kadar halkın yanında" demişti...

Gölcük'te dans okulu afişinin üzerini boyayıp "Edep" yazdılar.

Bireysel silahlanmada 15 Temmuz sonrası patlama yaşandı... Buna bağlı olarak ölüm ve yaralanma oranları hızla artıyor.

Kurban Bayramı kaza bilançosu; 142 ölü, 859 yaralı...

Akit yazarı Ali Karahasanoğlu, AKP döneminde yeni yeni fail-i meçhuller yaşanmadığı için "Cumartesi Anneleri'nin Tayyip Erdoğan yönetimine sonsuz teşekkür etmeleri gerektiğini söyledi.

aksoyezgi@gmail.com

Ezgi'nin Cinnet Kutusu

Ezgi Aksoy

• Merhaba Eylül ayı, merhaba Sayın Euro ve Dolar Hazretleri, merhaba "Winter is coming", merhaba yüce kriz ekselansları... Sana da merhaba len reaya!

• Kriz sizi nasıl etkiliyor bilmiyorum ama ben yeteneklerimi geliştirdim, yakında **fotosentez** yöntemiyle ihtiyaçlarımı temin etmeye başlayacağım. Teğet geçti, bizi yıldıramaz falan fistan tağbi.

• Günde ortalama 38 işyeri kapanıyormuş. Yine söylüyorum; **çare fotosentez.**

• **Yıldız Tilbe**, TL basıyorsak Dolar da basarız demiş. Bizim niye aklımıza gelmedi bu? Fazla fotosentezden beynimize kan gitmiyorsa demek ki.

• **Kemer Belediye Başkanı** makam aracını iade etmiş ve halk yoksulluk çekerken ben bu arabaya binemem demiş. Sürmeseler bari!

• Rize'den **Trabzon**'a yüzen boğanın adını **Ferdinand** koymuşlar. Her ne kadar hükümdar ismi gibi olsa da Ferdinand'ın yanındayız. Daha çok bir **Spartaküs**'ü hakedeyordu oysa.

• Tam 700 hafta. **Cumartesi Anneleri** 23 yıldır çocuklarını arıyor. Birilerinin bir şekilde kaybettiği çocuklarını. Ve bu haftasonu biber gazı yediler, coplandılar. Süslü cümleler kurmayacağım, zira Cumartesi Annelerinin 700 haftadır taşıdıkları acıyı romantikleştirmenin peşinde değilim. O acı öylece çırılçıplak gözümüzün önünde dursun ve gözümüzün içine içine baksın istiyorum. Hasan Hüseyin Korkmazgil, "**kör olasın demiyorum, kör olma da gör beni**" diyor ya; işte öyle bir şey...

• Süleyman Soylu, Cumartesi Annelerinin eylemine izin vermedik çünkü "**bu istismarın son bulmasını istedik**" demiş. Ben son bulmasını istediğim istismarların listesini yapsam buradan arşa yol olur.

• Meclis çatısı altında **Berfo Ana**'ya dökülen gözyaşlarından "**çok afedersiniz Eminönü'nde dolaşırken kaybolmadılar**"a... "**Yetmez ama evet**"ti o zaman, bilmiyorum yetti mi? Çünkü bence yetti de arttı bile.

• **Ahmet Şık**'ın **Arat Dink**'e kenetlendiği ve **Garo Paylan**'la birlikte teslim etmedikleri o an, gözümün önünden gitmiyor. Basit bir "**gözaltına alamazsınız**" anı değil çünkü o. Daha çok; babasının katiline bayrak açılan Arat için "**sen de gitme**" direnişi... Karanlık çağdan aydınlanma çağına geçişi haber veren rönesans tabloları gibi, uzun geceden sonra güneşin doğuşunun kaçınılmaz olduğunu hatırlatıyor adeta bizlere.

• Alev Alatlı, "**Türkiye bir rönesans döneminde**" demişti. Ahmet Şık ve Arat Dink'i kastetmiyordu elbette, zira daha 700. hafta toplaşması olmamıştı. İçinde yaşadığımız dönemi kast ediyormuş. Bana sorarsanız da daha çok bir Dada.

• **Uğur Mumcu**'nun vurulduğu ve güncel olarak anıtının olduğu noktaya trafo kondurmuşlar. Aynı cesaretle saldırdılar Cumartesi Annelerine de. O kadar umursamıyorlar ki bizim kayıplarımızı, o kadar olur ancak. Son raddedeler!

• Türkiye'de Cumartesi Anneleri 700. hafta dayağı yediği sırada Arjantin'de Cumartesi Anneleri kayıp 128. torunu bulduklarını açıkladılar. Basın toplantısında tebessüm ediyorlardı. Söyleyeceklerim bu kadar.

• CHP Grup Başkan Vekili Engin Altay, "**yeri geldiğinde en sert refleksimizi herkes görecek**" demiş. Daha yeri gelmemişse demek ki... Yannız sonra joker hakkını gelebilecek en zor soruya saklamaya çalışırken elenen Kim 500 Milyar İster yarışmacıları gibi olmasın da.

• Ankara'da bakanlık yetkilileriyle görüşen **ABD'li heyet**, eğer Rus füzelerinden vazgeçerseniz **F-35**'lerle ilgili yaptırım kaldırılabilir demiş. Olay dönüyor dolaşıyor ABD – Rusya çekişmesine kitleniyor. Kim sorarsa "**Soğuk Savaş**" bitti.

• Kars'ta oğlunun sünnet arabasına "**Kalanı Trump'a yeter**" yazdıran adam, "mesaj vermek istedik. Türklerle oyun oynanmaz" demiş. Allah için hiç oynanmıyor! Bırakın Rus füzelerini, alın F-35'leri diyenler gaipten bi takım varlıklar zaten.

• İşleri bozulan **Kapalıçarşı** esnafı **Karadağ**'a taşınıyormuş. Koskoca Kapalıçarşı çareyi birer ikişer taşınmakta buluyor ha? Boşalan yerlere de **1 Milyoncu** falan açılır artık...

• Yaşadığımız cinnet toplumu öyle bir raddeye gelmiş ki; artık insanlar parkta oynayan çocuklardan rahatsız olup havaya ateş açabilecek bir psikolojiye sahipler. Pendik'te havaya ateş açıp yedi yaşında bir çocuğu yaralayan şahıs serbest kalmış.

• İcra yoluyla el konan gayrimenkul sayısında patlama yaşanıyormuş. Oran yedi ayda yüzde 5,6 artmış. Dağın başındaki rezidans dairelerine yüz binlerce dolar paha biçilmesinden ve asgari ücretten az hallice maaşlarla çalışan insanların o dairelere gerçekten sahip olabileceklerini düşünmelerinden belliydi böyle olacağı. Kriz de tuzu biberi oldu olmasına da, asıl yazık oldu yazık. Emeklere, umutlara ve hayatlara yazık oldu.

• Mehmet Ali Erbil, "çok güzel olmayan kadınlarla birlikte olmuyorum, arada bir iki tane olmuştur ama artık o da olmuyor. Zaten güzel olmayan kadınlar birlikte olmadığım için hakkımda homoseksüel dedikodusu çıkarıyor" demiş. Bu adamı oldum olası hiç sevmedim. Şimdi daha bi çok sevmedim. Egoluluk...

• BBP Genel Başkanı, "**Yunanistan zeytin dalını hak etmiyor, meşe sopası ile iyi bir sopalamak gerekiyor**" demiş. Türkiye sanki evrende bir bug'a girmiş ve 19. yüzyılda takılıp kalmış gibi bir ülke. Çıldırsan çıldırdığınla kalıyorsun yani, o da apayrı.

• Giresun'da Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi binası müze olacak diye boşaltılıp imam hatip yapılmış. Bir gün eve gelip kapıda imam hatip tabelası bulacam diye korkmuyor değilim.

• Geçenlerde sosyal medyada "**Muğla'da vatandaşlarla birlikte horon tepen yunuslar**" diye bir video dolaşıyordu. Neresinden baksa mutluluk doluyor insan. Muğla'da aynı anda denize giren 8-9 tane lazın 2-3 tane oyuncu yunus ile karşılaşma ihtimalı kaç ise, o kadar uzun süre baktım o videoya. Hala dönüp dönüp bakıyorum. Size de tavsiye ederim.

• Ofensif mizah meslesi twitter'da baya bir yer etti bu ay. İnsanlar öküz öküz konuşup "**ne var yea, ofensif mizah yapıyoruz biz**"e yattılar. Oysa ofensif mizah topluma ayna tutmak için yapılır. Mağdur üzerinden dil geliştirmez. Genel anlamda belli bir düzey gerektirir ve bizim gibi ülkelerde doğru çalışmaz. Doğru ofensif mizah örneği için bknz. **Ricky Gervais**.

• Norveçli Bakan Per Sandber, devletin kendisine zimmetlediği cep telefonuyla izin almadan tatile gittiği için görevinden uzaklaştırılmış. Ya da alın işte çiçek gibi ofensif mizah örneği!

• Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde açılan sınavda tüm kadroları öğretim üyelerinin eş ve çocukları kazanmış. Sizin de içiniz fesat ayol, belki toplaşıp toplaşıp beraber çalıştılar sınava ve hep çalıştıkları yerden geldi sorular? Ne var? Olamaz mı?

• İş Bankası Genel Müdürü, "**bu ülkenin sadece refahını mı paylaşacağız**" dedi. Son birkaç bölümde uyuduydum ben, o ara mı paylaştık ülkenin refahını acaba? Benim payımı kim aldıysa verebilir mi lüffen.

• Murat Ülker, Berat Albayrak'a "**Twitter'a TC kimlik numarası ile girilmeli**" demiş. İkametgah alıp noterden de onaylatalım mı bari?

• Ayşe Teyzenin dolarla ne işi var? Dediler. E ama Ayşe Teyze'ye her şeyi dolar üzerinden dayamak?

• **Deniz Çakır**, özel hayatı gerekçe gösterilerek oynadığı dizinin kadrosundan çıkarıldı. Deniz Çakır'dan tarafız. Umarım bu vesileyle insan gibi bir dizide oynar da, tövbe ettiğimiz televizyona bizim gibi seyircileri de çekebilir.

• Bir şey sormak istiyorum; şiddet kültürünü öven, mafyalaşmayı yücelten ve her bölümde en az yüz milyar tane silah gördüğümüz, insan öldürülen, kadın dövülen dizilerde oynamaya mecbur mu pırıl pırıl oyuncular? Gerçekten, hiç mi alternatif yok?

• Ahed Tamimi'nin saçlarından ötürü onu İsrail ajanı olmakla suçlayanlar oluyor. "Bu İslam davası, bu kız nasıl İslam davasını temsil edebilir?" diyorlar. Görüyorum ki siz çok yanlış gelmişsiniz be canım. Filistin meselesi dinle, değil özgürlükle ilgilidir. Tamimi'nin saçları Gazzeli başörtülü kadınların başörtüsünden daha az değerli değildir. Zaten bunu bir halletsek, gerisi çorap söküğü gibi gelecek.

• Suudi aktivist **Esra El Ghamgam** infaz edilecek. Ghamgam, özellikle kadın hakları konularında ve de Suudi devletinin Şii nüfus üzerindeki baskıları konularında aktifti. "**Suçsuz yere öldürülüyorum, adaleti Allah'tan soracağım**" demiş. Meşalesi sönmez umarım.

• Suudi Arabistan **Yemen**'de 40 tane çocuğu öldürdü. Öldüren de, ölen de Müslüman olunca bizden pek ses çıkmadı. Suudi Arabistan'ın müttefiki ABD'den ise **Jim Carrey**'den başka pek ses veren olmadı. Ölümlere karşı geliştirdiğimiz bağışıklık dehşete düşürüyor beni. Bazı ölümleri aklamaya çalışmadaki yeteneğimiz inanılmaz. Öldürülen çocukların yüzlerinin unutulmadığı bir dünya olabilseydik...

• ABD'nin **Pensilvanya** eyaletinde 300'ün üzerinde Katolik rahip yıllarca binden fazla çocuğa cinsel istismarda bulunduğu ortaya çıktı. Dünyada kültüre/dine göre değişen ve değişmeyen şeyler var. Bu; değişmeyenlerden. Din adamlarının cinsel istismarına karşı Amerika'da da muhafazakar toplumdan ses çıkmıyor, onlar da bu olay hiç

olmamış gibi davranıyorlar. Deve kuşları gibi kafalarını gömdükleri toprakta, dünyanın tüm iki yüzlü muhafazarkarları tuhaf bir yadsımayla birbirlerine bakıp duruyor bence.

• Beyaz Tv, tatil yapan **Defne Samyeli**'nin ve kızlarının bikinili fotoğraflarını buzlayarak vermiş. Beyaz Tv'ye şaşırmıyorum ama o programı sunanların da kadın olmasına şaşırıyorum ve içim acıyor doğrusu.

• Antalya'da bir kadın, bindiği taksici tarafından kaçırıldı, kadın taksinin plakasını arkadaşlarına bildirerek son anda kurtuldu. Tutuklanan taksi şöförü ise, "**çok güzeldi dayanamadım, alkollüydü, giymeseydi o şortu**" dedi. Bu adama bu cesareti veren, son yıllarda yaşanan taciz vakalarındaki artışa devletin sessiz kalarak verdiği destek değil diyebilecek biri var mı? İçim kaldırmıyor artık.

• **Sümeyye Boyacı**, "**balıkların da kolları yok**" diyerek yola çıktı ve altın madalyayı göğüsledi. Sümeyye'den öğreneceğimiz çok şey var. Bizim de kanatlarımız yok ama bir şekilde uçmayı öğrenmek zorundayız.

• Rol yüzünden hastalanan **Gupse Özay**, "**bir daha asla kısa sürede kilo alıp vermeyeceğim, gerizekalılık bu**" demiş. Ben bunu yüzyıllardır söylüyorum. Aktörlerin role nasıl hazırlandığı rolden çok konuşulur oldu. 70'li yıllarda metod akting oyuncularının bir takım kısıtlı imkanlar ve ego sebebiyle yaptığı birkaç hareket, akıma dönüştü ve geldiğimiz nokta bu. Saçmasapan roller için bile kilo alıp vererek kendini kırıyor aktörler. Ya söz konusu roller için uygun kilodaki aktörleri işe alın, ya da aktörlere göre rol yazın. Boş yapmayın gari!

• Harvard Üniversitesi profesörü Karin Michels, "**hindistan cevizi yağı saf zehirdir ve yiyebileceğiniz en kötü şeylerdendir**" demiş. Sağlıklı yaşam camiası şokta! Ben de onlarca insan tanıyorum, zeytinyağını bıraktılar ve hindistan cevizi yağıyla yemek yapıyorlar. 80'lerin sonları 90'ların başlarında **mısır gevreği** modası vardı, sonradan mısırın **GDO**'lu olduğu ve mısır gevreğinin yiyebileceğimiz en kötü şeylerden biri olduğu ortaya çıkmıştı. Ama bu gerçek ortaya çıkana kadar milyonlarca ton mısır gevreği satıldı mı, satıldı. 2000'lerde yeni bir **new age sağlıklı yaşam akımı** olarak "**müsli**"ler meşhur oldu. Sonra da müslilerin içindeki yüksek oranda şekere dikkat çekildi ve müslinin yarardan çok zararı olduğu söylendi. 2010'ların başlarında Youtube'da "**Banana girl**" diye bir kadın peydah oldu ve günde 30-40 muz yiyerek nasıl fit kaldığına dair videolar çekti. Takipçileri milyonları bulurken, tüm dünyada sağlıklı yaşam tutkunları her hafta kendilerini kilolarca muza verdiler. Muz satışları bir anda tavan yaptı. Bu sırada söz konusu kadının hangi muz üreticileriyle nasıl bir anlaşması vardıysa; birkaç yıl içinde bitti ve kendisi artık "muzlu video" çekmeyeceğini duyurdu. Sağlıklı yaşam tutkunları muz yemeyi sürdürürken pek çok doktor muzun içerdiği yüksek şeker ve neredeyse 0 lif nedeniyle aşırı tüketime uygun bir besin olmadığını söylüyor. Hele de sadece muz yiyerek hayatta kalma safsatasına insanlar nasıl inandı bilemiyorum. Son yıllarda ise bir **hindistan cevizi yağı, kinoa, avokado** ve **yulaf** çılgınlığıdır gidiyor. Bunları önce "**influencer**" denilen sosyal medya fenomenleri kullanıyor ve ardından birer virüs gibi yayılıyorlar. İşin işleyişi bu. **Sağlıklı yaşam kapitalizmi!** Bu sırada kimler ihya oluyor, bilinmez. Henüz yulafa dair bir şey yok, lakin kinoanın abartıldığı kadar protein içermediği ve temelde bulgurdan çok az farkı olduğu aklı başında hekimlerce defalarca duyuruldu. Avokado ise gerçekten sağlıklı bir besin olmakla birlikte, bir adet avokadoya 10 lira vermenizi gerektirecek bir "**mucize besin**" değil. Zira mucize besin diye bir şey yok! Doğrusu, endüstriyel tarımla üretilen herhangi bir şeyin tek mucizesi, fazla tüketildiğinde sizleri birer toksin deposuna çevirmesi olabilir ancak. Velhasılı kelam, ben derim ki mucizevi olduğu ileri sürülen her türlü beslenme şeklinden uzak durun. Binlerce yıllık sınanmış-denenmiş kadim beslenme şekillerine sıkıca tutunun. Bizim için bu zeytinyağıdır ve Anadolu'nun bol bol ürettiği mevsimsel sebzelerdir, beyaz peynirdir, cevizdir... Avokado, Latin Amerika menşeili bir besin ve orada son derece bol yetiştiği için son derece de ucuz. Başka bir deyişle "Latin Amerika'nın zeytinyağı". Çok paranız varsa alın yiyin elbette ama Ege'de soğuksıkım üretilmiş 1 litre zeytinyağını 2 adet avokado fiyatına almak varken, bu bana pek de mantıklı gelmiyor.

• Yaz tamamen bitmeden şöyle zeytinyağlı bir menemen yiyelim mesela, ne dersiniz. Artık soğanlı mı soğansız mı, orasına ben karışmam. Ben bilmem **Vedat Milor** bilir.

Fetiye Nene

İpek Özsüslü

ÖZET: GEÇTİĞİMİZ AY TATİL İÇİN KRALİÇENİN İSKOÇYA BALMORAL'DAKİ KALESİNE GİDEN FETİYE İLE KRALİÇENİN KUZENİ KONT ALBERT ARASINDA BİR ELEKTRİKLENME OLUR..ASLINDA EVLENMEYİ DÜŞÜNMEYEN "EN İYİ KOCA ÖLÜ KOCADIR" MOTTOSUNA SAHİP FETİYE 'NİN AKLI KARIŞIR.KARAR VERMEK İÇİN İSTİHAREYE YATAR...

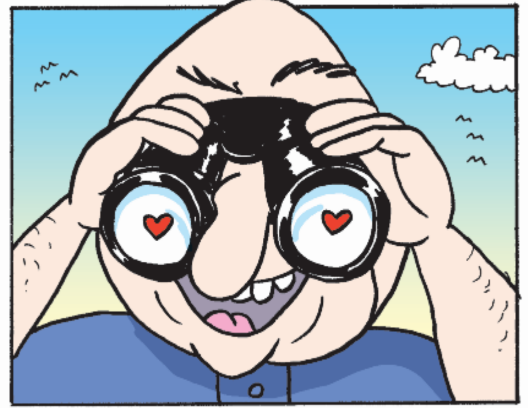

KÜLODUN SUTYENİN DİKİŞ YERLERİ BATIYOR, O YÜZDEN HER ŞEYİ TERSTEN GİYİYORUM FETİYE HANIM!..
VAYY HARİKA!
BANA DA BATAR KAROLİN HANIMCIM O YÜZDEN KENDİM DİKİYORUM, HEPSİNİ... YAZIN BAS-MADAN... KIŞIN PAZENDEN.. SICACIK TUTUYOR HEM...
AA, FETİYE'NİN DİKİŞİ EFSANE-DİR!! ALEXANDER VAR YA BİZİM, ALEXANDER MC-QUEEN.. DİKTİĞİ DONLARI GÖRDÜ ÇILDIRDI!!
ÇOK MERAK ETTİM DOĞRUSU!

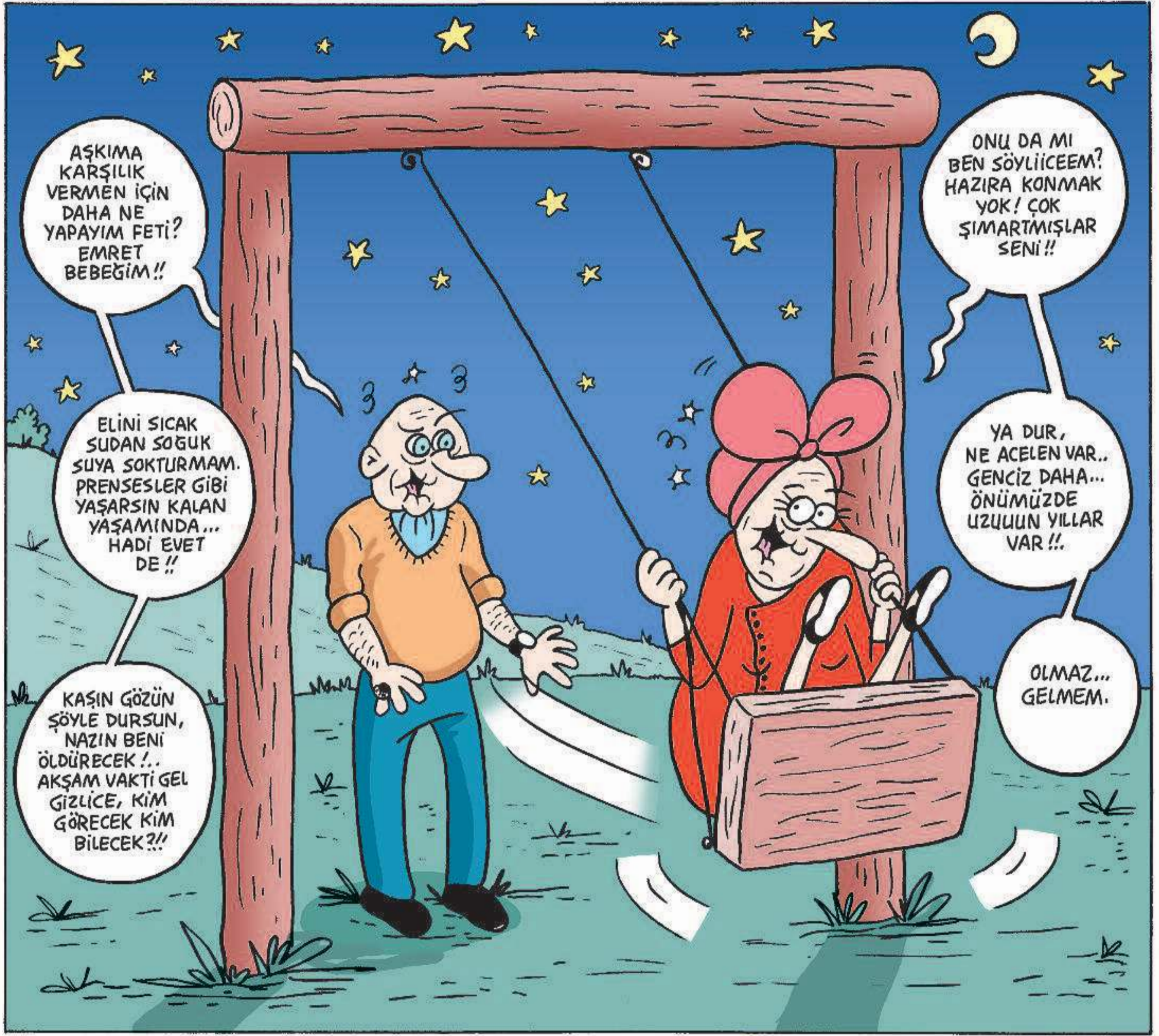

NE GÖRDÜN?.. KEKLİK Mİ.. GEYİK Mİ?..
CEYLAN!!

BÜYÜK MÜ? İRİCE Mİ?
NARİN.. UFAK TEFEK...
BACAKLARI SÜTUN!! GERDANI YERİNDE... GÖZLER ŞAHANEEE... TAM BENLİK...
NE DİYOSUN OĞLUM? DELLENDİN Mİ?!

AYOL NERDEN ÇIKTI ŞİMDİ BU FASIL OLAYI?!!
AMANIN YİNE Mİ GÜZELİZ, YİNE Mİ ÇİÇEK? HAMDOLSUN.. GECE ÇOK GENÇ, ARZULAR ŞELALE.. AHAHAY!

A BENİM MOR ÇİÇEĞİİM...SEN DOLDUUR BEEEN İÇEYİİİM... AHDETTİİİİM YEEEEEMİN ETTİM UĞRUNDA ÖLECEĞİİİM... AHDETTİM YEEMİN ETTİM UĞRUNDA ÖLECEĞİİM... GÜZELİİİM GÖRMEYELİİİİ HAYLİ ZAMANDIIIR SENİİİ...
BU KADINLA EVLENEN YAŞADI.. İNSANI YAŞLANDIRMAZ BU!!.
TAAK

AŞKIMA KARŞILIK VERMEN İÇİN DAHA NE YAPAYIM FETİ? EMRET BEBEĞİM!!
ONU DA MI BEN SÖYLİİCEEM? HAZIRA KONMAK YOK! ÇOK ŞIMARTMIŞLAR SENİ!!
ELİNİ SICAK SUDAN SOĞUK SUYA SOKTURMAM. PRENSESLER GİBİ YAŞARSIN KALAN YAŞAMINDA... HADİ EVET DE!!
YA DUR, NE ACELEN VAR.. GENCİZ DAHA... ÖNÜMÜZDE UZUUUN YILLAR VAR!!.
KAŞIN GÖZÜN ŞÖYLE DURSUN, NAZIN BENİ ÖLDÜRECEK!.. AKŞAM VAKTİ GEL GİZLİCE, KİM GÖRECEK KİM BİLECEK?!!
OLMAZ... GELMEM.

KAYBEDECEK ZAMANIM YOK FETİ!! VASİYETİMDİR. SANA VARMADAN ÖLÜRSEM BENİ YAKSANLAR, KÜLLERİMİ DE SENİN EVİNİN BAHÇESİNE SAVURSUNLAR...
AMAN YOK!! ZİBİL İSTEMEM BAHÇEMDE!!

NAPIYO BUNLAR YAA... SALINCAĞIN SESİ DE KESİLDİ... YA KALK BAKSANA ARKADAŞINA!!
SENİN FETİYE DE AZLARDAN DEĞİLMİŞ YANEE...
ÜFFFFF NE BİLEYİM YA.. KAZIK KADAR İNSANLAR, BAŞLARINI MI BEKLİYCEM!! İYİCE TAŞAKLI KAYNANA OLDUN SEN!! YAT NE YAT ZIBAR!

YEŞİL GÖZLERİİİNİİİİİ UFKUUUMAAA GER Kİİİİ BAHAR GELDİ DİYE TÜRKÜ SÖYLİYEEEEM...
TIK TIK

EFENDİM KONT ALBERT GÖNDERDİ.. SİZİN ADINIZA ÇİKOLATA YAPTIRMIŞ... FETİYE SPARKLE... BUYRUN...
AAA NELİ??
YABAN MERSİNİ, TÜRK KAHVESİ, BİTTER...
FETİYE SPARKLE

AŞIK MISIN KIZIM!! SUBAY ÇİMDİĞİ MOTİFİNİ ÖĞRETÇİKTİN BANA... SENİ BEKLİYORUM KIRK SAATTİR!! AAA O NEY?!
ALBERT ÇİKOLATA GÖNDERMİŞ.. KAYNANAN SEVİYOMUŞ GEL...
NE DİYORDUNUZ SİZ... ŞİMDİ SEVMESİN!!
FETİYE SPARKLE

BU İŞ ARTIK CİDDİYE BİNDİ... Bİ KARAR VERMEM LAZIM.
AYOL EVLEN GİTSİN.. OLMADI BASARSIN TEKMEYİ...
EN İYİSİ BİR BÜYÜĞE DANIŞMAK.. CİCİ ANNEM FAİKA'YI ARAYAYIM BEN Bİ...

OK FETİYE ABLACIĞIM ÖPÜYORUM ÇOK, VERİYORUM...
ANNEEEE, FETİYE ABLAM ARIYOR... AL!!
TAPASYA = BU = 50 KUPİ
MÜHÜR ECZANESİ
VİKS
PERE
BENGAY

SÜRECEK

Feminist Vejeteryan Etik: Etin Cinsel Politikası*

Hablemitoğlu Ankara Enstitüsü
Prof. Dr.Şengül Hablemitoğlu
sengul@hablemitoglu.net

"Biz bütün zulümlerin birbiriyle ilişkili olduğuna inanıyoruz. Bütün canlılar özgür olana kadar; yani kötü muameleden, aşağılamadan, sömürüden, kirlenmeden ve ticarileşmeden kurtulana kadar hiçbir canlı özgür olmayacak." – Carol J. Adams

Sevgili okur, esasında bu yazının başlığını *"Menekşe, Babaannem ve Bayramlar"* olarak planlamıştım. Bundan da kısaca söz edicem, ancak başlığı akademik yazmaya ve çocukluk hikayem olan Menekşe'yi de yazının içinde anlatmaya karar verdim. Bunun bir kaç nedeni var. Öncelikle uzunca bir süredir et tüketimine dair isteksizliğim, giderek yememekten yana bir eğilim içinde olmam, insanların zarar verdiği hayvanlara dair haberlerdeki artış ve artık kurban bayramına dayanamaz hale gelmemdir. Bir süredir bu konuda okumalar yapıyorum. Bu yazıda, size şahane bir kadından ve kitabından da bahsedeceğim. Ancak önce babaannem rahmetli Senem Hanım'ı ve babaannemin koyunu Menekşe'yi anlatmak istiyorum. Ben şanslı bir çocuktum, babaannemin evinde büyüdüm sayılır. Babaannemin Ankara Mamak tren köprüsünün tam karşısında bahçesi kocaman bir evi vardı. Dedemle hem sebze ve meyve yetiştirirlerdi, hem de bahçede kedi, köpek, kümes hayvanları eksik olmazdı. Ağaç tepelerinde, toprakla iç içe geçti çocukluğum. Sanırım yaşım en fazla 6-7 idi. Dedem kurban bayramında kesilmesi için bir kuzu almıştı. Babaannem kuzuya Menekşe adını koydu. Bir süre sonra kuzu büyüdü, tombalak bir koyun oldu. Evin tahta merdivenlerini tıkır tıkır çıkar, mutfak kapısına kadar gelir içeri girmez, kapıdan mutfaktaki babaanneme seslenirdi. İnanılmazdı babaannemle iletişimi, babannemin söylediklerini anlar ve itaat ederdi. İçine köpek kaçmıştı sanki. Menekşe babaannemin yanından ayrılmadığı gibi, çoğu zaman evin içinde olurdu. Bir süre sonra kurban bayramı geldi, babaannem Menekşe'nin kesilmesine izin vermedi. Aralarındaki bağ, bugün düşündükçe beni hala şaşırtıyor. Bazen birlikte yemek yerdi babaannemle. Ve sanırım menekşe kurban edilseydi, ben ve kardeşim için ağır bir travma olurdu. Menekşe uzun süre yaşadı, bir gün hastalandı ve eceliyle öldü. Babaannemin Menekşe ile dostluğu ancak tanıklık edildiğinde kavranabilecek bir şey. İnsanın böylesine duygusal bağ kurabildiği varlıkları gıda olarak tüketmesini ise, oldum olası anlayamadım. Zaman geçti, ben de kardeşim de kendi yaşamlarımızı, ailelerimizi kurduk. Bir daha asla kurban kesmedik ve çocuklarımızın buna tanıklık etmesine izin vermedik. Babaannemin doğayla kuduğu ilişkiyi ve bana gösterdiklerini hatırladıkça bir ekofeministle zaman geçirdiğim için ne denli şanslı olduğumu düşündüm. Canım Senem Babaannem ruhun şad olsun, seni her daim anmaktan gururluyum.

Bu yazıya konu olan kitabı, ***Etin Cinsel Politikası: Feminist - Vejeteryan Eleştirel Kuram***, zaman içinde et tüketiminin bir cinsiyet kalıbı olduğuna dair bazı konuları araştırırken inceleme şansı buldum. Özellikle ekofeminizm okumaları sırasında keşfettim. Ayrıca, insanların et yeme alışkanlıklarının toplumsal cinsiyetle ilişkisine dair yapılan çalışmalardaki gelişmeleri gözlemlemek de bu konuda yazmaya teşvik etti. Üniversite yıllarımda, yaşlı hocalarımızdan biri derste, Türkiye'de kırsal kesimde kadınların anemik olmalarının en önemli nedenlerinden birinin, yemeğin etli tarafının erkekler tarafından yenmesi olduğunu anlatmıştı. Bu türden ataerkil gelenekler pek çok toplumda benzerlik gösteriyor. Örneğin, Etiyopya'da kadınlar ve kızlar, toplumun hangi sınıfından olurlarsa olsunlar, iki ayrı öğün hazırlamak zorundadırlar; birincisi erkekler için genellikle et içeriği zengin olan ve ikincisi de kadınlar için protein içermeyen öğünlerdir. Teknoloji öncesi çağda Solomon Adaları'nda ise, domuzları yetiştirmek kadınların sorumluluğunda olsa da, domuz eti yemeleri kesinlikle yasaktı. Endonezya'da ise, özel dini zamanlarda etin hanelere, erkek sayısına göre dağıtıldığı biliniyor. Asya'da bazı kültürlerde kadınların balık, deniz ürünleri, tavuk ve yumurta tüketmesine izin verilmiyor. İşte bu noktada, et yeme ve erkeklik arasında bir ilişki var. Erkeklerin eve ekmek getiren aile reisi olmaları nedeniyle güçlü-kuvvetli olmaları için proteinle beslenmeleri bir kültür olarak karşımıza çıkıyor. Bugün düşündüğümde annemin yemekte hepimizden önce yemeği babama servis yapmasının da bununla bağlantılı olduğunu daha iyi anlıyorum. Bu kültürel bir durum. Ataerkil düzen etle ayakta kalıyor. Ataerkil düzenin ete ihtiyacı var. Böylece et erkek egemenliğinin bir sembolü oluveriyor. Mangalcılara artık daha farklı bir gözle bakıyorum söyleyeyim.

Carol Adams, Etin Cinsel Politikası kitabında, feminist-vejetaryen kuramı anlatıyor. Hem de son derece ikna edici. Eğer et tüketmeye dair kuşkularınız varsa ve bundan benim gibi rahatsız olanlardansanız kesinlikle kitabı okumalısınız derim. Adams, kadınlara ve hayvanlara yönelik zarar veren davranışlar arasındaki benzerlikler üzerinde dururken, hayvanların tüketim maddesi olarak görülmesi, kadınınsa cinsel nesne haline dönüştürülmesi arasında büyük bir benzerlik olduğundan söz ediyor. Etin Cinsel Politikası; kadınları hayvanlaştıran, hayvanları da cinselleştirip dişilleştiren bir tavır ve davranışlar bütününe kanıtları ile açıklık getiriyor.

"Adams, kadınlara ve hayvanlara yönelik zarar veren davranışlar arasındaki benzerlikler üzerinde dururken, hayvanların tüketim maddesi olarak görülmesi, kadınınsa cinsel nesne haline dönüştürülmesi arasında büyük bir benzerlik olduğundan söz ediyor"

Örneğin, Türkiye'de de basit bir tuz serpme hareketiyle başlayıp sosyal medyadan yaşamlarımıza dalan biri, et tüketimini bir ritüele dönüştürüyor. Eti parçalaması, eti tokatlaması, ete sarınıp etle hemhal olması ve son noktayı büyük bir iştahla tuzlayarak koyması eti pornografikleştiriyor. Bu pronografikleştirme etin böyle hazırlanan bir yerde tüketilmesini güdülüyor, cazipleştiriyor ve et yemeyi gücün, statünün sembolüne dönüştürüyor. Tam da bu noktada Adams diyor ki; *"… Etin protein almak için zorunlu olduğuna ve kudretin tek kaynağı olduğuna inandırılan çocuk, kan dökmeden hayatta kalınamayacağını farz eder ve kim elinde satır belinde silah ortalarda geziniyorsa onu üstün cins saymaya başlar. Erkek egemenliği, et ve savaşlar olmasa zor ayakta kalırdı."* Adams'ın bir diğer kitabı ise, Etin Pornografisi- *The Pornography of Meat.* Kitapta kadın bedenine dair sömürü ile hayvan sömürüsünün aynı olmamakla birlikte, kötü muamelenin ataerkil sistemin doğa ve kadın üzerindeki hiyerarşik gücünden kaynaklandığına, bu hiyerarşinin hayvanları dişilleştirdiğine değiniyor. Hatta Adams, böylece proteinin de dişilleştirildiğinden söz ediyor. Dişi hayvanların bu yüzden sömürüldüğünün altını çiziyor, ineklerdeki sütün kendi yavrularına besin olacakken insanlar için hayvana acı veren bir sistemle sağılmasını da eleştiriyor. Dişi bir hayvanı alıkoyarak elde edilen protein, dişilleştirilmiş proteindir diyor. Proteinin tahıldan alınacağı yerde tahıl yemiş ineğin vücut parçalarından alınması proteini önce dişilleştirip ardından hayvanlaştırdığımızı göstermektedir. Bu noktada, hayvan kesimlerinin ne denli vahşice yapıldığına dair sosyal medyada karşımıza çıkan videoları da ayrıca hatırlatmak isterim. Biraz daha derinlikli bakınca etin pornografisi, sadece eti ya da hayvansal gıdaları tüketmeyi güdülemekle kalmıyor, et ürünlerine ilişkin reklamlarda neredeyse tamamen eti yenen hayvanların kadınsı sunulması, dile yansıyanlar, *"kaçak et kesmek", "bodur tavuk, her dem piliç"* gibi, hepsi birbiri ile ilintili olgular.

Adams'a göre; etin hem protein almada zorunlu, hem de gücün kaynağı olduğuna inandırılmamız için hazırlanan bütün mitler,

erkeğin potansiyel şiddet eğilimiyle birleşince, erkek egemenliğine giden yoldaki taşları da döşüyor. Kültürel yaşamın hemen her alanında et yemenin erkeklik, güç ve şiddet ile birlikte algılandığını söyleyen Adams, bu davranışın erkek tahakkümünün ayrılmaz bir parçası olduğunu belirtiyor. Neresinden bakarsak bakalım Adams haklı. Kitap bu noktadan hareketle, et yemeyi bilinçli olarak reddetmenin ataerkil **androkrasiyi/fallokrasiyi**** *(**erkeklerin yönetimsel olarak egemen konumda olduğu toplumsal sistem. Bu sistemde erkekler; ahlâki otorite, siyasi liderlik gibi rollere sahiptirler.)* sarsmak açısından feminizmi güçlendireceği iddiasını da önümüze koyuyor.

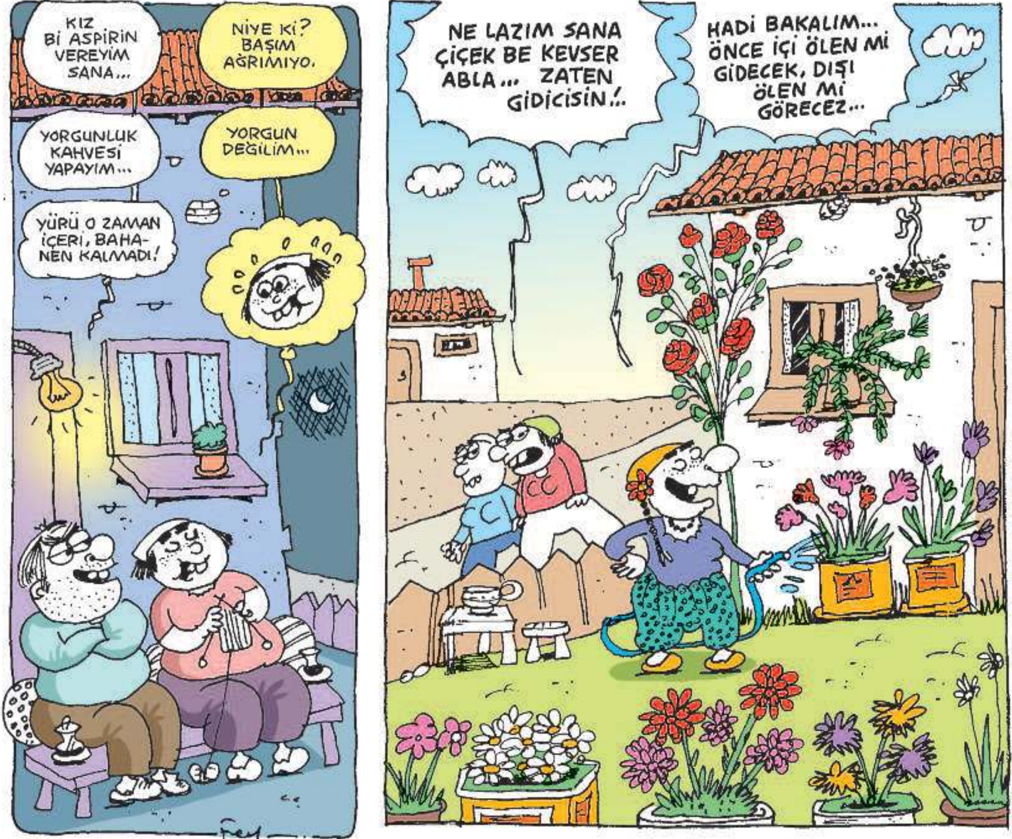
Adams; ırkçılığın, cinsiyetçiliğin, şiddetin ve hatta diğer canlılar arasında insan seçkinciliğinin nedenini et tüketimi olarak açıklıyor. Ve artık gözümüzün önünde kadınlara, hayvanlara yapılanlara bakınca buna katılmamak mümkün değil. Bu nedenle de et tüketimini beslenmemizden çıkarmanın geniş ataerkil kültürün gücünü sarsmanın en önemli eylemi olacağını da öne sürüyor. Adams, et yemenin insanı ve yaşamını ruhanileştirdiğine de değiniyor. Bunun, her dinin et tüketimini meşrulaştırmak için kendine özgü bir kurban dili geliştirerek yaptığına dikkati çekiyor. Hristiyanların, şükran duymak için, Müslümanların ise, çocuklarını kurban etmemek adınak hayvanları kurban etmeye dair bir mazeret ortaya koyduklarını anlatıyor. Şimdi bunu duyan dindarlar söylenmeden ben açıklayayım, Carol Adams bir teolog. İlahiyat yüksek lisansı yapmış bir hayvan hakları aktivisti. Söyledikleri de bilimsel ve mantıklı. Et tüketiminin ataerkil düzenle ve bu düzeni korumakla doğrudan ilişkisi var. Ekofeministler ve Adams haklılar, babaannem Senem ise, yeryüzüne indirilmiş aklı, vicdanı hür bilinçli bir kadın ve şimdi bir melek…

Gelecek ay görüşmek üzere sevgiyle kalın…

**** Carol J. Adams, 2013. Etin Cinsel Politikası: Feminist - Vejeteryan Eleştirel Kuram. (Çev: Güray Tezcan-M. E. Boyacıoğlu), Ayrıntı Yayınları, İstanbul.***

feyhan güver

Çin'in prensesi: Joan Chen

ÖZLEM ÖZDEMİR
info@ozlemozdemir.net / twitter @ozlemozdemir

Çok uzaktan merhaba... Sürekli okurlarımız bilir, yaklaşık 10 aydır Çin'de yaşıyorum. Yakında, bu bambaşka ülkede biriktirdiğim anılar ve gözlemlerimle döneceğim. Ve onları bir kitap olarak sizinle de paylaşacağım. Bu süre içinde, adapte olmaya çalışmanın yanında, ülkenin kültürünü ve kadınların hayattaki konumlarını da bilhassa inceledim. Şimdilik şunu söyleyebilirim: Farklı kültürlere rağmen, kadınların duyguları da, çaresizlikleri de, baş edemedikleri de, aşk acısı çekmeleri de hep aynı…

Burada yaşıyorken ara verdiğim kadın portrelerine, şahsen de beğendiğim bir Çinli kadın portresiyle devam edebilirim. Yaşı yetenler belki adını görünce de bilir, yoksa da küçük bir internet aramasıyla hatırlamanız kolay. Yer aldığı yapımların isimlerini söylediğimde "aaa, sahi" diyeceğiniz dünyaca ünlü bir aktristi, Joan Chen'i anlatacağım. Örneğin; Türkiye'de de yayınlanan "Son İmparator", "İkiz Tepeler" , "Sevgiyi Ararken" ve yakınlarda "Marco Polo" da onu izledik. Ayrıca Richard Gere ve Winona Ryder'ın oynadığı sevilen film "New York'ta Sonbahar"ın yönetmenliğini de onun yaptığını biliyor muydunuz? Şimdi gelelim hayatına…

Joan, 26 Nisan 1961'de Çin'in Şanghay kentinde dünyaya geldi. Hem annesi hem de babası doktordu. Çocukluğunda bu kadar ünlü olacağı aklına bile gelmiyordu. Ama içinde adını koyamadığı bir kıpırtı vardı.

Joan 7 ve ağabeyi 8 yaşındayken, ailelerinden yıllarca ayrı kalmak zorunda kaldılar. Çünkü Çin'de Kültür Devrimi yaşanıyordu ve pek çok kişi ailelerinden ayrılıyor, sürgüne gönderiliyordu. O nedenle Joan ve ağabeyine akrabaları baktı. Ancak çok büyük bir evde yaşadıkları için akrabaları gelip onlara yerleşti. Anne ve babalarını görememek yetmediği gibi, bir de kendi evlerinde rahatları kalmamıştı. Akrabalarınıın çocukları bile onların odalarına yerleşmişti. Bu olanlar, o yaşlarda adını koyamasa da ilerleyen yıllarda anlayacağı gibi, Joan'ı güçlendirecekti... Hayatta insanın başına beklenmedik her şeyin gelebileceğini çok erken bir yaşta öğrenmişti. Ve bütün bunlar ileride ona Amerika'ya taşınma cesareti verecekti.

Joan, 14 yaşında Çinli yönetmen Jin Xie tarafından film çekimlerini izlemek üzere gerçekleştirilen bir okul gezisi sırasında keşfedildi. İlk oynadığı film, 1976'da çekilen "Gençlik" adlı filmdi. 1979 yılında oynadığı "Küçük Çiçek" isimli film ise onu Çin çapında üne kavuşturdu. Bu filmden sonra artık Joan, "Çin'in Elizabeth Taylor"ı hatta Çin'in prensesi olarak anılmaya başladı.

Joan, 17 yaşındayken Çin'de diplomat yetiştiren ve girmenin çok zor olduğu bir okulda eğitim almaya hak kazandı. Bunu başardığı için kendisiyle gurur duysa da, o aslında başka bir şey yapmak istiyordu. Ancak Asya'da aileler çocuklarını istikrarlı ve saygın bir işe girmeleri için yetiştirirlerdi. Joan'ın ailesi için de durum böyleydi ve Joan'ın oyuncu olması düşünülemezdi. O da mecburen hukuk okumaya karar verdi. Ama istediği bu da değildi...

Çok küçük yaşta yaşadığı oyunculuk tecrübesini unutamamıştı Joan ve başka bir iş yaparsa mutlu olamayacaktı. Ve ailesini sonunda ikna ederek, 1981 yılında drama ve sinema eğitimi almak için Amerika'ya gitti. Kendi ülkesinde milyonlarca insanın sevdiği birinin, birdenbire dilini hiç bilmediği ve hiçbir desteğinin olmadığı bir ülkeye gelmesi sahiden zor bir karardı. Zaten giderken amacı, Çin'e geri dönmekti. Ancak Amerika'da geçirdiği dört beş yılın ardından Çin'i ziyaret ettiğinde kaybolmuş hissetmişti. Evini çok özlemesine rağmen, kendisinin ne kadar değiştiğinin farkına varacaktı. Artık Çin de onun hayalindeki gibi değildi...

Joan, Amerika'da burs alarak eğitim gördü. Para kazanmak için de bir restoranda bir yıla yakın bir süre garsonluk yaptı. İşi yapmak onu rahatsız etmiyordu ama müdürün herkese sürekli, "Bakın, o Çin'in en iyi aktristi!" demesinden rahatsız oluyordu. Hatta bu yüzden, acaba restoranda çalışarak Çin'in imajını mı lekeliyorum? diye de dertleniyordu.

Amerika'da önce çeşitli film ve televizyon dizilerinde küçük rollerde oynadı. Ancak 1987 yılında ünlü yönetmen Bernardo Bertolucci'nin "Son İmparator" filminde üstlendiği başrol, Joan'ı hem Amerika hem de dünya çapında üne kavuşturdu. 1990-1992 yıllarında Türkiye'de de çok sevilen "İkiz Tepeler" dizisinde canlandırdığı "Jocelyn Packard" karakteri ile de artık herkesin tanıdığı bir yıldızdı.

Joan, 1998 yılında ise yönetmenliğe soyundu. Yönettiği en önemli film, 2000 yılında çektiği ve başrollerini Richard Gere ile Winona Ryder'ın paylaştığı "New York'da Sonbahar" oldu. O filmi hepimiz gözyaşlarıyla izlemedik mi? Çünkü Joan'a göre bir yapıtı ancak şiirsel bir dille aktarabilirseniz evrensel bir iş yaparsanız, mesafe ve zaman arasındaki deneyiminiz daha berraklaşır. "Acı çekmeden güzelliğin var olduğuna inanmıyorum, gerçek olan ilgimi çekiyor," diyor.

Bazı filmleri ile amacına ulaştığını düşünen Joan, oyunculuğun onun için hiçbir zaman bırakılacak bir alışkanlık gibi olmadığını, oynamayı da yönetmeyi de çok sevdiğini söylüyor ve ekliyor: "Zamanla daha görünür ve tanınır bir Asyalı oyuncu oldum. Sanırım bu sayede genç kızlara isterlerse başarılı olabileceklerini gösteren bir model olmamı sağladı. Bundan gurur duyuyorum."

Ben, Joan Chen'i en son, hatta Çin'de, "Marco Polo" adlı Amerikan yapımı ama Çin ile Moğolistan savaşını anlatan bir dizide seyrettim ve bayıldım. Asya, yakın gelecekte Amerika kıtasının yerini alacağa benziyor ve tahta en uygun aday da Çin görünüyor. Asyalı kadınlar da toplumsal anlamda her geçen gün daha da güçleniyor. Sonraki ay görüşmek üzere...

Betül Yılmaz

KORKULAR, NORMLAR VE DÜZLÜK

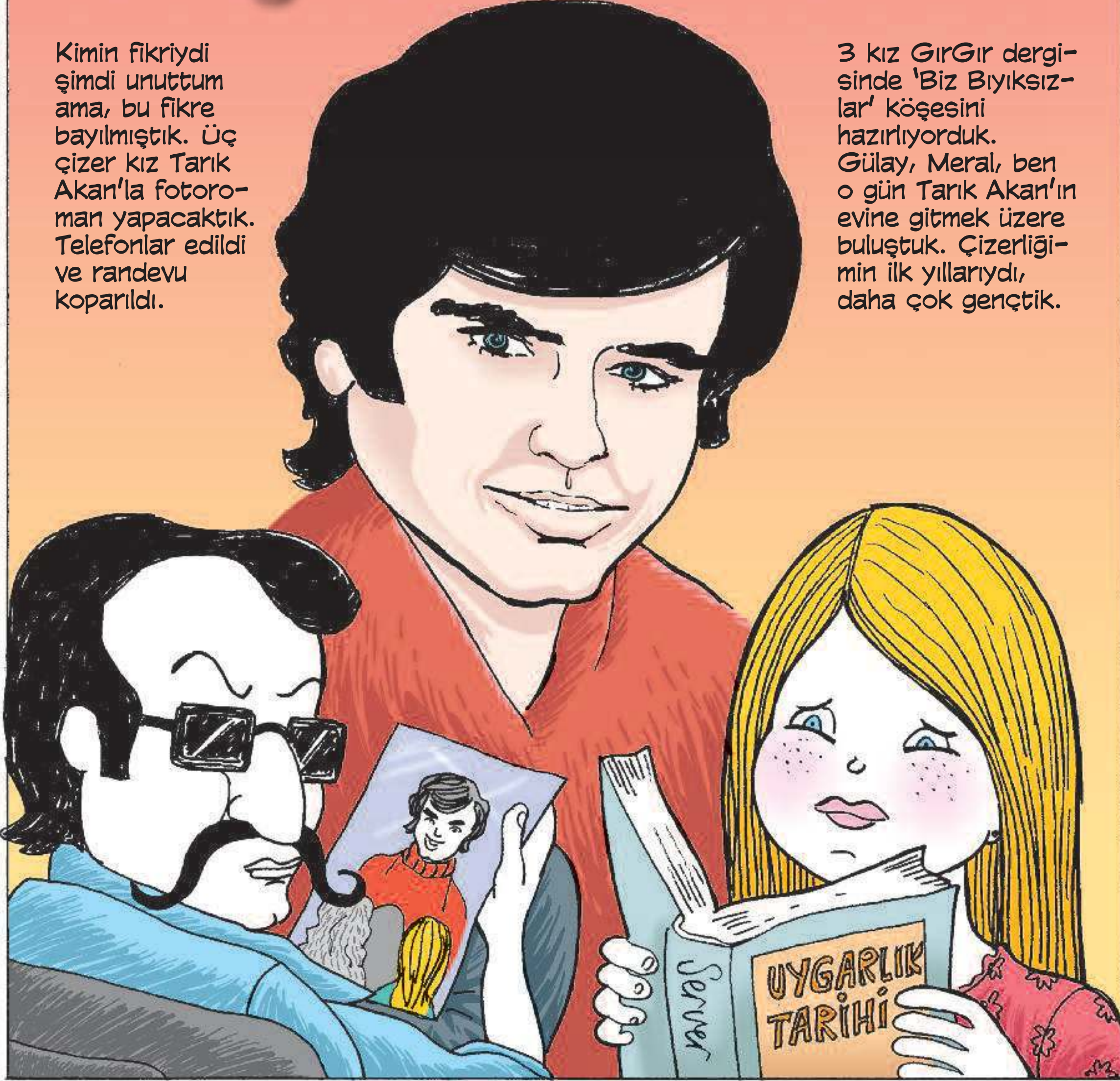
BİR ZAMANLAR; ŞİMDİ RESLERİN DÖNDÜĞÜ BU TEPELERDE, UMUT ADINDA Bİ ADAM YAŞARMIŞ, BU ADAM HER YAĞMUR YAĞDIĞINDA KENDİNİ DIŞARI ATAR VE ÇIPLAK AYAKLARIYLA DANS EDERMİŞ,BUNU GÖREN KÖYLÜLER DURULAR MI HİÇ, YAPIŞTIRMIŞLAR UMUT'UN BAŞINA DELİYİ. YILLAR SONRA RESLERİN ALTINDA, BAZ İSTASYONUNUN DİBİNDEKİ ÖLÜ İNSANLARA VE DİRİ BİTKİLERE SU VERİRKEN, BENİ GÖREN KÖYLÜ BU SEFER BANA YAPIŞTIRACAKTI AYNI YAFTAYI.

TAM BİR ABDURRAHMAN ÇELEBİ GİBİYİM .KÖYDE DELİ, FESTİVAL DE DÜMDÜZ.
EFE
DUP DUP
DUPDUDU DUP
DUPUDU DUP
DUP DUP

Neşeli Günler

Ramize Erer

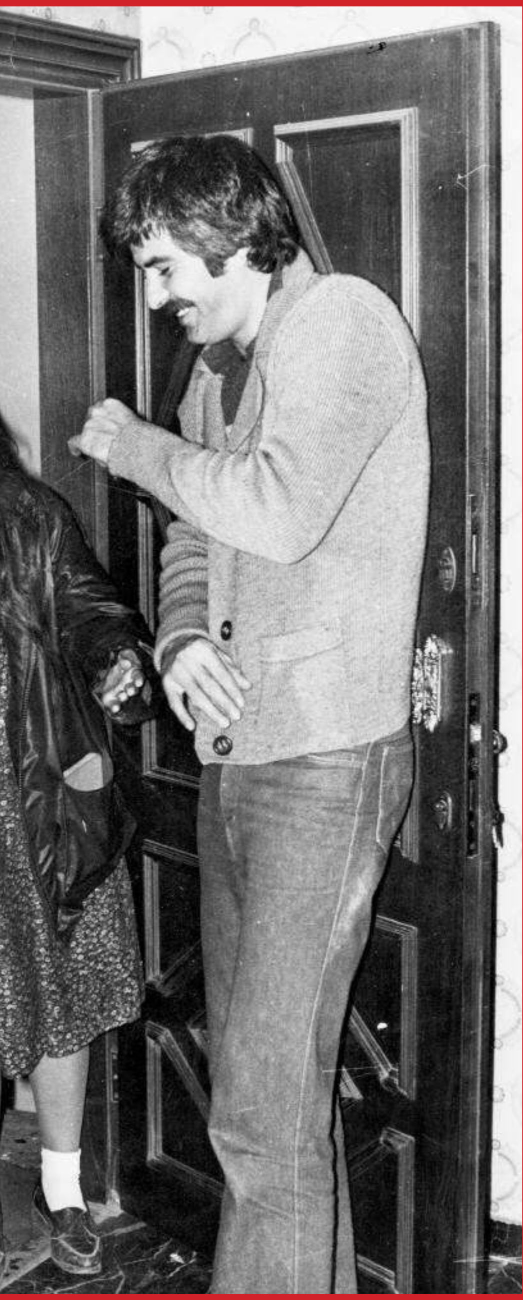

Çocukken Cüneyt Arkın'ı, genç kızlığa adım attığımda da tabii ki en çok Tarık Akan'ı sevdim. Yeşilçam'ın diğer jönleri ağır ve yaşlı gelirdi bana. Gülşen Bubikoğlu'yla karşılıklı şımardıkları filmleri aşk filmi olarak bayılarak izler, aşkı şımarmak sanırdık.

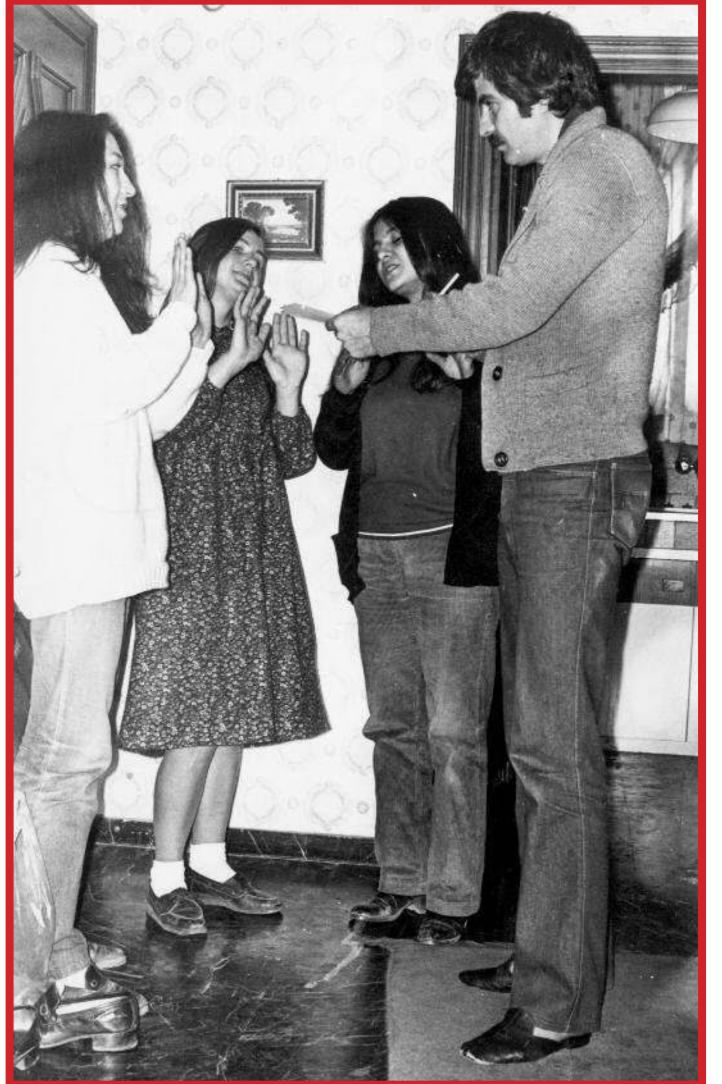

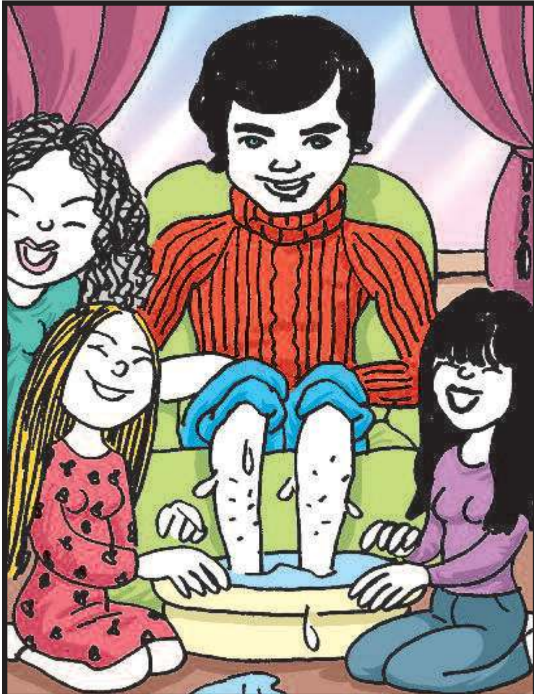

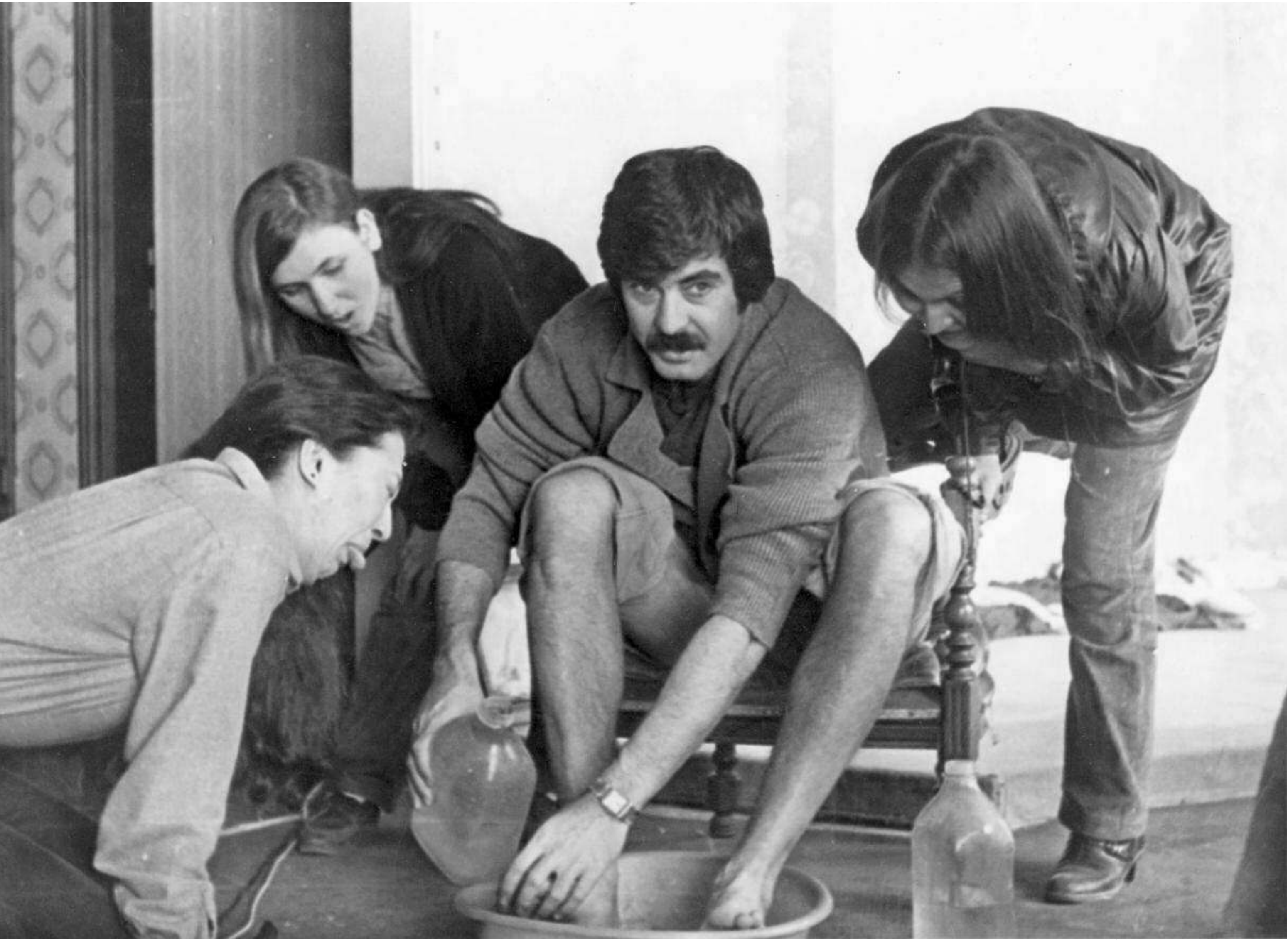

Çok mütevaziydi. Bizi hiç kırmayıp her şeyi kabul etti. Bir leğen su doldurup ayaklarını içine soktuk, bizimle birlikte o da eğleniyordu aslında.

Beni en çok şaşırtan şey, ağır bir entellektüelin evinde olabilecek, evinizin bir duvarını boydan boya kaplayan zengin kütüphanesi olmuştu.

Bana vermek istediği kitap Oğuz Aral'ın bana "mutlaka oku" dediği kitaptı. Uygarlık Tarihi. Gerçekten okuyordu. Cümlelerin altı kalemle çizilmişti.

Çekim bitince, teşekkür ettik, vedalaştık. Bir daha sinema perdesi dışında hiç görmedim onu. Sürü'de, Maden'de izlerken hiç şaşırmadım değişimine.

Fotoğrafları Oğuz Aral'a teslim ettiğimizde neşelendi, keyfi yerine geldi.

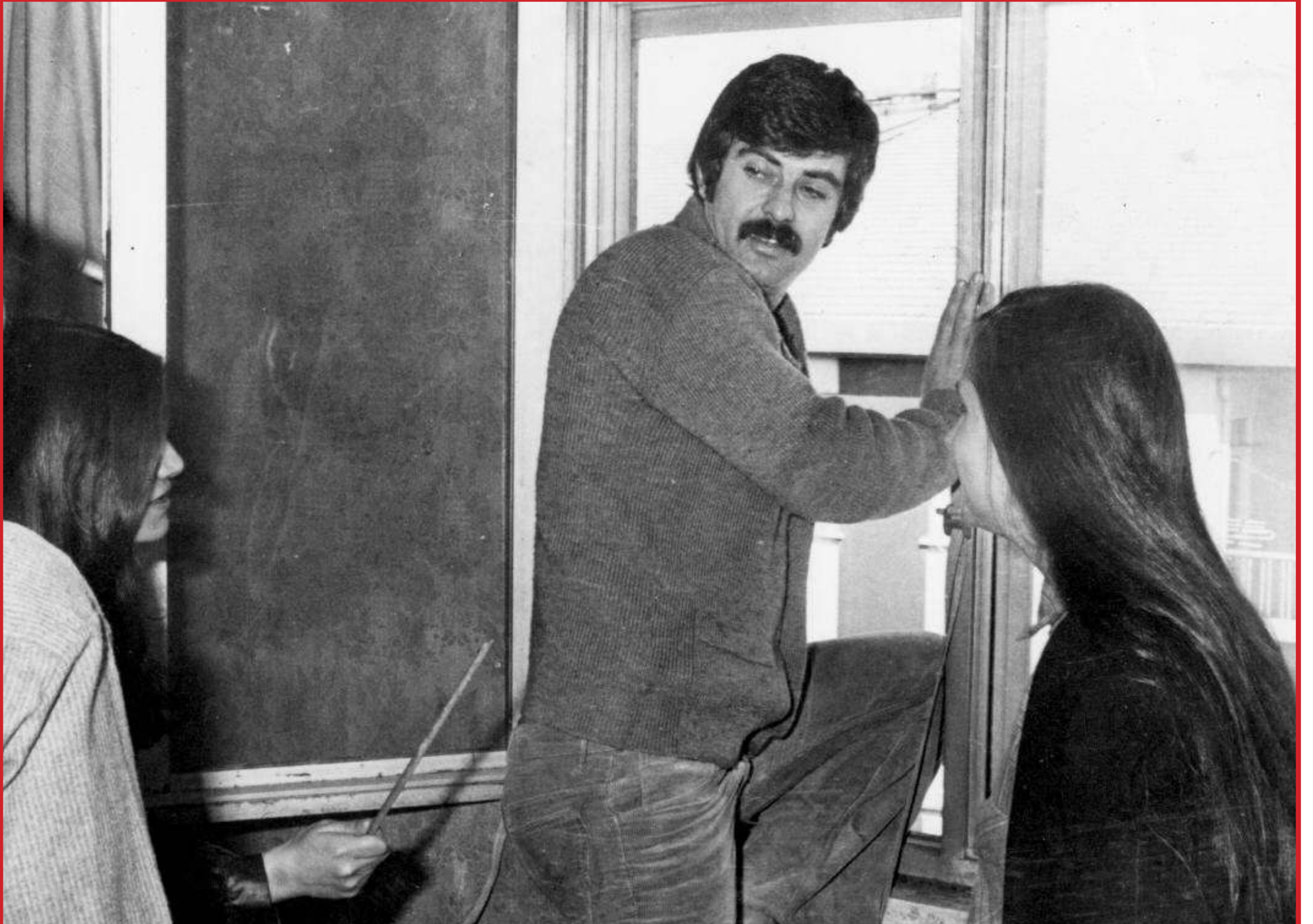

Komiklik olsun diye, böyle bir saçmalık yapmıştık. İtiraz edip O'nu koruyamamıştık.

Dergi eline geçtiğinde çok kızmıştı bize. Senaryoda olmayan, parmak arasına çizdiğimiz o çiçek onu rencide etmişti işte. Bizse verdiğimiz sözü tutamamaktan dolayı utanç içindeydik.

Gittiğin yerde huzur içinde uyu.

Not: Bu arada bu öyküyü çizerken fotoğraflar elimde yoktu. Tarık Akan'ı bıyıksız çizmişim. Fotoğrafları sonradan albümde buldum.

EX'TEN PAPARAZZİYE
TANELER

Raziye İçoğlu
raziyeicoglu@gmail.com

• **"Ya EX sevseydi?"** O zaman EX'i sevmek gibi berbat bir durumla cebelleşiyor olacaktım...

• **EX** kocanın aldattığını öğrenince rahatlarsın. Bitemeyen evliliğin böyle bir şey duymaya ihtiyacı vardır...

• Komşularım; **"Kocan seni çok seviyor ki, eve koşarak geliyor, sokak merdivenlerini hızla çıkıyor"** diyordu. Görünen o ki EX koşuyordu, ama sevgi fazlalığından evdeki karısına değil, idrar fazlalığından tuvaletteki klozete...

• Kendisini engelleyen EX sevgilisinin feyzbukuna, yeni sevgilisinin feyzbukundan bakanlar durup dururken yeniyi eskinin tanıyor olabileceği kişilere karıştırırlar...

• EX'in **kavun**a karşı alerjim olduğunu bilmesine rağmen arabasına kavun kokusu asıp, beni uzun yol gezmeye götürmeye kalkışması üzerimde uyguladığı en uzun soluklu saçma bir şiddetti.

• Giden EX'lerin ardında, ortasından sıkarak bitti saydığı, atmaya kıyamadığım ince belli bir dolu diş macunu tüpleri kaldı. Bitmeyen diş macunlarını bitirmekten yeni tip sevgili ve yeni tüp macuna geçemedim...

• EX, altadıp, gitmeye yeltenirken **"herkes anladı bu ilişkinin bittiğini, bir tek sen anlamadın"** diye bağırınıyordu. İzlediğim bir filmdeki **"Herkes biraz da hiç kimse demektir biliyorsun"** repliği yüzünden mi anlayamıyordum Acaba?..

• EX, iç tarafı kötülüklerle çevrili, yek tarafı kaya parçasına bağlı, bir yarım adamdır...

• EX bir renk olsaydı, sizce ne renk olurdu Acaba? Gri ve tonları bu anketin favorisidir...

• **"İlişkiyi canlı tutmak için ne önerirsiniz?"** sorusuna tek bir önerim var; **"Öncelikle EX'in canlı olması lâzım"**.

• Meğer EX ile Serbest bir ilişkimiz varmış. İlişkisi olan ben bir tarafa, serbest olan daima EX'miş.

• Şikayeti olmayan bir EX'i asla iyileştiremeyiz...

• EX, zulümlü şiddetin, vücut bulmuş halidir...

• EX'e dua etmekten, sonrasında beddua mertebesine erişmekten nihayetinde **Duayen** oldum...

Evlensel Meseleler…

• Etrafımızdaki ayrılıkların fazlalığından olsa gerek ki, EX'lerle mutlu bir ilişki içinde olmak, mutsuz olmaktan çok daha kötü ve tehlikeli bir şey olarak gözükmeye başladı...

• **"Yalnızlık Allaha Mahsustur"** derken ne demek istiyorlar. Durup dururken Tanrı ile EX empatisi kurduruyorlar insana...

• EX evlilikler, EX'den nefret ettiğin zamanda da onu sevmek zorunda olmaktır...

• Bütün EX ilişkiler **utangaçlık**la başlar, **utanmazlık**la devam eder...

• İkili ilişkiler, **"Beni Tamamlıyorsun"** veya **"Beni Eksiltiyorsun"** temasına dayanır... Hangisi senin EX ilişkini tanımlıyor Acaba?

PAPARAZZİYE LİNK TEPİK

Dünya Tepik...

• Daha gitmeden gelmek istersin bazı yerlerden...

• Gerçekten de dönüyorsa şayet, döneklerle dönüyor bu devran...

• Dünya üzerinde Obeziteden ölenler, Açlıktan ölenlerden daha çokmuş. Yediklerinin, içtiklerinin fotoğraflarını bilgisayar başında sanal alemlerde paylaşacaklarına, gerçek yiyeceklerini yanı başındakilerle paylaşsalar daha az olacak ölümler...

Sanal Tepik...

• Gerçekte bir tapulu malımız yoksa ne olmuş ki sanki? Sanal da olsa **"çekip gideceğim buralardan, bir daha da dönmeyeceğim"** diyebileceğimiz bir dolu sosyal medya adreslerimiz var.

• **"Mahallemizde, apartmanımızda kim oturuyor? Bilemiyoruz"** diye bir şey kalmadı. Telefonlardan Konum paylaşımı sayesinde anında tanıyor

olabileceğin kişilere düşüyor ve dahi sucu, tüpçü vs. onun yedi göbek ötesi tanıdıkları da...

• Telefon ana ekranındaki konumum, evin bir odasında Bostancı, salonda Erenköy, diğer odasında Maltepe, mutfakta Altıntepe gösteriyor. Ve hatta aynı noktada önüm, arkam, sağım solum başka konum... Resmen ilçe değişik... **"Daha elit kesim"** oda seçimi yapıyor, diğer odalara kırsal kesim gibi davranıyorum... Üç artı bir ev değil, Bin odalı saray olsa konum karmaşası yaşayacaktık demek ki.

Kur Tepik...

• Bazı kişilere evlenirlerken taktığım çeyreklere öyle muhtacım ki şimdi. Hatta iki, üç kere evlenenlere taktıklarımda bu muhtaciyetim daha da çapraz kur...

• Tek bir çeyrek altınımı bozdurmak için yüksek kuru arıyorsam, yastık altında bir sürü çeyreği, yarımı, tamı olanlar kurum kurum kuruluyorlardır.

• İlk kez yatıya kaldıkları bir evde yastık altına konulan anahtarla rüyasında evleneceği kişiyi veya alacağı evi görmek falan gibi bazı batıl inanışları olanlar, yastık altına dolar koyarlarsa ancak bozduracakları dövizciyi rüyalarında görürler, şayet dolar yerinden yürütülmezse.

• Artık, korkularımız da hayat, yaşam, ölüm arasında çapraz kur karmaşasında hissediliyor... Ölmekten korkmak, yaşamaktan korkmak, ölmeden ölmekten korkmak, yaşarken ölü olmaktan korkmak, tekrar tekrar ölmekten korkmak...

• Değişen her şey gibi klâsik **"Nah"** işaretimizin bile Amerikancasını çeker olduk.

Kent Tepik...

• Biz iskânsız inşaatlar için yaradılmışız.

• **Sokakta kulağıma çarpan;** **"**Belediyedeki hemşerini ara da gelsin şu ağacı budasınlar" söylemi gösteriyor ki, nihayetinde bütün sistem hemşerilik üzerinden işliyor...

Ekran Tepik...

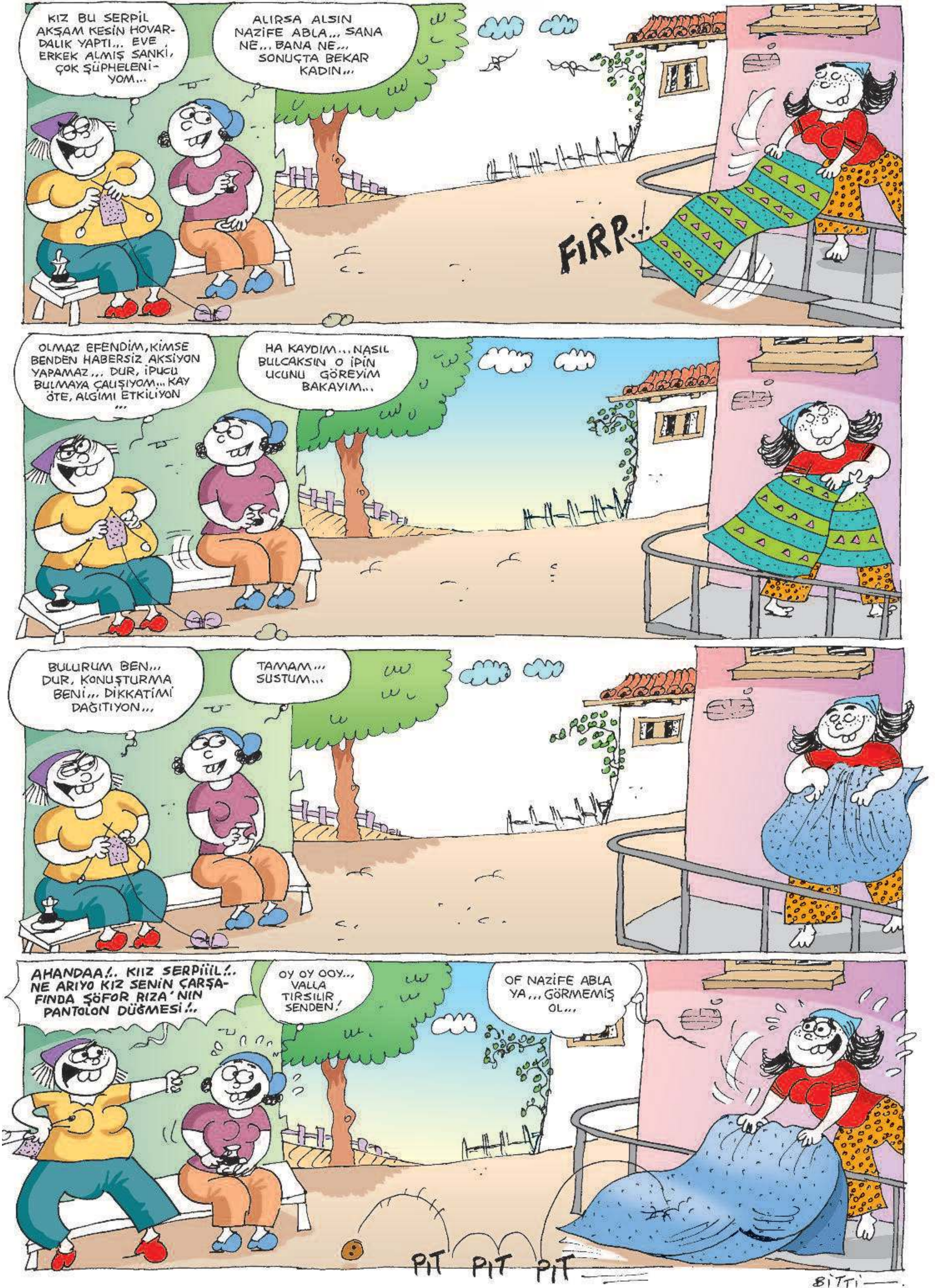
• Şu filmlerde sigarayı, içkiyi çiçeklendirmeseler, buzlaştırmasalar, gözüktürmemek için çabalamasalar içki ve sigarayı hiç fark bile edemeden izleyeceğiz, Rtük'süz daha az aklımıza düşecek...

• Tivi. Reklâmları yüzünden, **"Acaba kendini daha güvende hissediyor mu? Acaba başarmak istediklerinde pedleri onlara engel olmadı mı?"** diye her beyaz pantolonlu kadının arkasından bakar olduk.

Sağlık Tepik...

• Aylardır Tenisçi dirseği denen hastalığa tutuldum. Meslek hastalığı deniyor. Lâkin gittiğim doktorda ve bende var. Buradan çıkarılacak sonuç doktor ile çok iyi tenis oynayacağımı sanmak değildir. **"Hekimden sorma, çekenden sor"** atasözündeki "hem hekim, hem çeken ikisi bir arada devâ bulmuştum" diye girdiğim odadan, doktorun **"ne yapayım bende de var, git, ilaç iç, kolunu da fazla kullanma.!"** reçetemsi deyişi ile **"doktorun ilacı olsa kendi koluna sürermiş"** atasözü ile çıktım. Ve ayrıca zaten çok kullanılan bir uzvumsa, istirahat ettirecek boşluğum nasıl olabilir ki Acaba?

KIZ BU SERPİL AKŞAM KESİN HOVARDALIK YAPTI... EVE ERKEK ALMIŞ SANKİ, ÇOK ŞÜPHELENİYOM...
ALIRSA ALSIN NAZİFE ABLA... SANA NE... BANA NE... SONUÇTA BEKAR KADIN...
FIRP...
OLMAZ EFENDİM, KİMSE BENDEN HABERSİZ AKSİYON YAPAMAZ... DUR, İPUCU BULMAYA ÇALIŞIYOM... KAY ÖTE, ALGIMI ETKİLİYON ...
HA KAYDIM... NASIL BULCAKSIN O İPİN UCUNU GÖREYİM BAKAYIM...
BULURUM BEN... DUR, KONUŞTURMA BENİ... DİKKATİMİ DAĞITIYON...
TAMAM... SUSTUM...
AHANDAA!.. KIIZ SERPİİİL!.. NE ARIYO KIZ SENİN ÇARŞAFINDA ŞÖFOR RIZA'NIN PANTOLON DÜĞMESİ!..
OY OY OOY... VALLA TIRSILIR SENDEN!
OF NAZİFE ABLA YA... GÖRMEMİŞ OL...
PIT PIT PIT
BİTTİ

Arjantin'de Laiklik Elden Gidiyor mu?

Papa Bastırdı, Kürtaj Başka Bahara Kaldı

Ezgi Aksoy
aksoyezgi@gmail.com

Geçen aylarda Arjantin'de kürtaj hakkı için mücadele eden kadın hareketinin giderek güçlendiğinden ve Ağustos ayında mecliste yapılacak oylamadan evet (yasal kürtaja evet) çıkmasının beklendiğinden bahsetmiştim. Ancak sürpriz bir şekilde beklenen olmadı. Meclisten kürtaja hayır çoğunlukta çıkarken, oylamayı sokaklara çıkarak izleyen kadınların ilk tepkisi derin bir sessizlik ve gözlerindeki hayal kırıklığı olmuştu. Yasal kürtaj hakkı hareketi ile özdeşleşen yeşil mendillerini takmışlardı ve hatta kimileri o mendillere gözyaşlarını siliyordu. **Yeşil mendil** ve aslında yeşil rengi, dev bir önseme olmuştu adeta, kürtaj mücadelesinin sonunda gözyaşı vardı.

Kürtaj isteyen kadınların yeşil mendillerinin karşısına, koyu Katoliklerin, Evangelistlerin ve muhafazakarların **mavi mendil**leri dikildi. Özgürlüğün rengi mavi, bu kez yasağı temsil ediyordu! Özellikle Arjantin'in kırsal bölgelerinde mavi mendillerini kuşanarak sokaklara döküldüler ve kadınların kürtaj yasağını rahat bırakmasını talep ettiler. Evet, onlara göre kadınlar kürtaj yasağını rahat bırakmamalı ve herhalde, bir şekilde, on yıllardır nasıl yapıyorlarsa, hamile kalmamaya çabalamayı sürdürlemiydiler. Kürtaj yasağının yürürlükte kalmasını isteyen cephenin en büyük kozlarından biri, **Papa**'nın Arjantinli olması. "**Papa'nın memleketinde kürtaj nasıl yasal olabilir?**" propagandası yapıyorlar. Destekçilerinin ise pek de az olduğu söylenemez. Zaten **Papa Francis** Mart ayında Arjantinlilere açık bir mektup yazmış ve her ne olursa olsun "**yaşam hakkını savunmalarını**" salık vermişti. Arjantinli muhafazakarlar bunu elbette kürtaj karşıtlığı olarak yorumladılar. Gerçi Papa da zaten bunu demek istiyordu.

Kürtaj isteyen kadınların yeşil mendillerinin karşısına, koyu Katoliklerin, Evangelistlerin ve muhafazakarların mavi mendilleri dikildi. ediyordu!

Kesin geçecek gözüyle bakılan kürtaj yasasının geçememesinin sebeplerinden birinin son anda oyunun rengini yeşilden maviye çeviren muhalefet milletvekili **Silvina García Larraburu** olduğu da iddia edildi. Larraburu, önceleri kürtaja yeşil ışık yakmış ve evet oyu vereceğini söylemişti. Ancak oylamadan iki gün önce fikrini değiştirdiğini, kürtaj yasağının kalması yönünde oy kullanacağını ve bu kararında kendi iç çekişmelerinin payı olduğunu belirtti. Ayrıca **Başkan Mauricio Macri**'yi, kürtaj tartışmasını kullanarak ülkenin asıl meselelerinin üstünü örtmekle de suçladı.

Arjantin ve Arjantin'in yeşil mendilli kadınları, son dönemde Latin Amerika ülkeleri arasında açıkça kürtaj mücadelesi veren hareketlerin başını çekiyorlar. Tüm Latin Amerika ülkeleri arasında kürtaj sadece **Küba**'da ve **Uruguay**'da yasal. **Meksika**'da ise kürtaj eyalet yasalarına göre belirleniyor. **Mexico City** bölgesinde yasalar 12 haftaya kadar kürtaja izin vermiyorken, örneğin daha kırsal ve az gelişmiş eyaletlerde kürtaj tamamen yasak. **Şili'**de kürtaj üç koşulda gerçekleşebiliyor; tecavüz ya da ensest, eğer annenin hayatı riski varsa ve eğer fetüste bir bozulma söz konusuysa. Dünyanın en büyük Katolik cemaatinin yaşadığı **Brezilya**'da da durum pek farklı değil. Kürtaj sadece eğer annenin hayatı tehlikedeyse yapılabiliyor. Arjantin'de kürtajın yeniden gündeme gelmesine vesile olansa **Ni Una Menos** (Ne Bir Eksik) hareketiydi.

BASTA!

QUINO

Yeşil Mendil Mavi Mendile Karşı

Ni Una Menos, 2015 yılında ülkedeki kadına karşı şiddet olaylarına dikkat çekmek için şekillenen feminist bir oluşum. Arjantin'in özgürlükçü ve feminist damarı tüm dünyada zaten bilinir. Darbelerden, cuntalardan, işkencelerden ve kaybedilmelerden defalarca yara almış, ancak defalarca ayağa kalkmıştır Arjantin. Yara alsa da bir türlü nakavt olmayan inatçı bir savaşçıdır. Ni Una Menos da bu bağlamda Arjantin'den çıkan ve kısa sürede tüm Latin Amerika'ya yayılan çağımızın en etkili hareketlerden biri haline geldi. Çünkü Arjantin'de ve Latin Amerika genelinde kadına karşı şiddetin önü alınamıyor ve kıtayı kasıp kavuran maço şiddet

giderek artıyor. Kadın katliamları, kaçırmalar, tecavüzler ve cinayetler tırmanıyor. Üstelik Latin Amerika'da kadınlar tecavüze de uğrasalar, ortada hayati risk yoksa, kürtaj olamıyorlar. Ni Una Menos, kürtaj yasağının kadına karşı şiddetin bir parçası olduğunu dillendiren ilk örgütlerden oldu ve büyük yankı uyandırdı. Yeşil mendilli direnişi başlatan da yine Ni Una Menos örgütlenmesi idi.

Arjantin de dahil olmak üzere, Latin Amerika ülkeleri temelde seküler ülkeler olmalarına rağmen, söz konusu kürtaj olunca Katolik öğretiler devreye giriyor. Latin Amerika ülkelerinde kürtaj, bu ülkelerin kuruluşlarından beri, - *Küba ve Uruguay hariç* - henüz yasallaşmış değil. Örneğin Arjantin'de kürtaj sadece tecavüz halinde, o da eğer hamilelik kadının sağlığına ciddi bir tehdit oluşturuyorsa yapılıyor. Bu durum dışında kürtaj yaptıran kadınlar hapis cezasıyla cezalandırılıyorlar. Gerçi son dönemde, kürtaj nedeniyle hapis cezası alan kadınların sayısında düşüş gözlemleniyor.

Devlet, kürtajı yasallaştırmaya yanaşmasa da, kürtaj yaptıran kadınlara ceza verip kadınların öfkesini üstüne çekmek istemiyor gibi. Zira Sağlık Bakanlığının resmi olmayan verilerine göre Arjantin'de her yıl ortalama 350,000 yasa dışı kürtaj gerçekleşiyor. İnsan hakları örgütleri ise bu rakamın 500,000 civarında olduğunu iddia ediyor.

Arjantin'de güncel olarak anne ölümlerinin en büyük sebebi yasadışı kürtaja bağlı komplikasyonlar. Oranın yüzde 18 civarında olduğu tahmin ediliyor. Çünkü bu operasyonlar hijyenden yoksun ortamlarda, sınırlı tıbbi alet edavatla gerçekleştiriliyor. Ayrıca her yıl 60.000'e yakın kadının kürtaj sonrası hastanede bakım gerektirecek ciddi durumlar yaşadıkları da bilgiler arasında.

Sekülerlik Özlemi ve Kiliseden Ayrılma Kapmanyası

Arjantin'de geçmesi beklenen kürtaj yasasının geçmemesinin artçıları sürüyor. 8 Ağustostaki oylamanın ardından ilk önce büyük bir sessizlik oldu. Adeta patlayan bombanın ardından yaşanan bir anlık sessizlik, zaman durması anı gibiydi her şey Arjantin'de. Kadınlar sessizdi. Ülke sessizdi. Parlamento sessizdi. Ama esas yıkım, bu sessizlikten sonra geldi.

Oylamadan iki gün sonra, 10 Ağustosta başkent **Buenos Aires** olmak üzere, ülke genelinde protesto eylemleri gerçekleştirildi. Hükümetin bu eylemlere tepkisi sert oldu. Biber gazı ve Arjantin TOMA'ları devreye girdi. Barikatlar kuruldu, ateşler yandı, kaldırım taşları söküldü ve olaylar büyüdü. Öte yandan polis meclis binasını korumaya aldı ve göstericileri püskürttü.

Katolik Kilisesi her yıl Arjantin Devletinden yüklü bir ödeme alıyor ve rahiplerin, rahibelerin, piskoposların ve diğer dini kişiliklerin maaşları bu ödenekle karşılanıyor.

11 Ağustosta **Cumartesi Anneleri** örgütlenmesinin lideri **Nora Cortiñas**, Katolik kilisesinden ayrılacağını ilan etti.

Cortiñas, "**Çok üzgünüm, çünkü Katolik'im. Ama Kilise'den ayrılacağım. Tanrıya inanıyorum ama Katolik Kilisesinden utanıyorum.**" dedi. Nora Cortiñas ayrıca cunta döneminde cunta yönetiminin Katolik rahibelerden bir örgütlenme oluşturduğunu ve bu örgütlenmeyi solcu annelerin bebeklerinin çalınması operasyonunun başına geçirdiğini hatırlatarak, "**Kilisenin bundan haberi var mıydı?**" diye sordu.

Cortiñas'ın bu çıkışından sonra Seküler Devlet Koalisyonu ve bazı sivil toplum kuruluşları, meclis binası çevresinde başvuru masaları kurarak Arjantin halkını Katolik Kilisesinden ayrılmaya davet etti. Söylendiğine göre, ilk günlerde binlerce insan Katolik Kilisesinden ayrılma işlemini gerçekleştirdi.

Aktivist **Pao Raffetta**, Seküler Devlet Koalisyonunun imza kampanyasına destek verirken "**Kilisenin eğitim ve sağlık alanına karışmasını protesto ediyoruz, çünkü haklarımızı gasp ediyorlar. Arjantin'de Kilise çocukların ya da bazı durumlarda ailelerinin bile rızaları olmadan vaftiz ediyor ve bir daha Kiliseden ayrılmalarına 18 yaşına kadar izin vermiyor. Hatta aileleri talep etse bile. Bu son derece absürd.**" açıklamasında bulundu ve Arjantin'deki sekülerlik sorununu bir başka boyuta taşıdı. Öte yandan Arjantin Katolik Kilisesi, bir kez vaftiz olduktan sonra Tanrının kanunundan çıkmanın imkansız olduğunu ilan etti.

Seküler Devlet Koalisyonundan **Analia Mas** da tartışmaya katıldı ve "**Kilise; kadın hakları, boşanma hakkı, kadınların oy kullanma hakkı, sivil evlilik (Kiliseye bağlı olmayan nikah) hakkı gibi hak ve özgürlükleri savunan her türlü oluşuma her zaman karşı çıktı. Laik devlet vatandaşların kendi yaşam tarzlarına dair gerçekten söz sahibi olabilecekleri tek yönetim biçimidir.**" açıklamasını yaptı.

Katolik Kilisesi her yıl Arjantin Devletinden yüklü bir ödeme alıyor ve rahiplerin, rahibelerin, piskoposların ve diğer dini kişiliklerin maaşları bu ödenekle karşılanıyor. Bu miktarın 2018'in ilk altı ayında 4,2 Milyon Dolar olduğu açıklandı. Bu da zaten krizlerden bir türlü belini doğrultamayan Arjantin'de laiklik tartışmalarını yeniden alevlendirdi. Ancak gerçek anlamda laik bir devletin inşası için kurulan cephenin, Latin Amerika'nın Katolik çoğunluğuna karşı zafer kazanabilmesi için çok yol alması gerekiyor gibi duruyor.

Mafalda Vakası ve Ardından Olanlar

Mafalda, Arjantinli ünlü çizer **Joaquin Lavado**'nun ya da nam-ı diğer "**Quino**"nun en ünlü eseri. Quino Mafalda'yı yıllarca çizdi ve o yıllar içinde Mafalda hiç büyümedi, ama devleşti. Bir külte dönüştü. Arjantin'in orta sınıf ve ilerici kız çocuklarının sembolü ve ilham kaynağı oldu. Mafalda'yı yer yer eylemlere taşıdılar, yer yer direnişlere misafir ettiler. Son dönemin en hararetli kürtaj tartışmasında ise Mafalda'ya mavi mendil kuşandırdılar.

Kürtaj tartışmasının en yoğun yaşandığı ve kürtaj yanlılarının önde olduğu dönemde, Katolik ve muhafazakarlar ilgi çekmek ve destekçi elde etmek için Arjantin halkının en sevdiği sembollerden Mafalda'yı meseleye dahil etmek istedi. **Buenos Aires**'teki Mafalda heykeline kürtaj yasağının sürmesini talep eden kitleyi temsil eden mavi mendili astı, mavi mendilli Mafalda görselleri sosyal medyayı adeta istila etti. Ancak Quino'dan anında açıklama geldi.

Quino, muhafazakarların Mafalda'yı kullandığını belirtti ve ekledi "**Benim Mafaldam kürtaj karşıtı değildir!**" Şöyle diyordu Quino,

"**Hamilelik halinin gönüllü olarak sonlandırılması yasasına karşı olanları sembolize eden mavi mendil takan Mafalda görselleri yayılıyor. Buna izin vermiyorum, bu meselede benim duruşumu temsil etmiyor ve mafalda'nın mavi mendilinin çıkarılmasını talep ediyorum. Her zaman insan haklarından yana oldum, özellikle de kadın haklarından. Mücadelelerinde şans diliyorum.**"

Bu açıklamadan sonra kürtaj karşıtları Quino'nun sözlerinin doğrudan kürtaj taraftarlarına destek olmadığını iddia ettiler. Onlara göre kürtaj karşıtlığı da "kadın hakları" kapsamında yer alıyordu ve bu durumda Quino, asıl onları destekliyordu. Hatta sosyal medyada Quino'nun "**Mafaldama yeşil mendil takmayın, çünkü onun rengi mavidir.**" dediğine dair söylentiler bile dolaşıyordu. Bunun üzerine Quino resmi Twitter hesabından bir açıklama yapıldı ve bazı kürtaj destekçilerine göre, geri adım atıldı. O açıklamada,

"**Quino, ne kürtaj karşıtı ne de destekçisi olarak konuşmuştur. Sadece her zaman için kadın haklarını desteklediğini dile getirmiştir. Bu bağlamda, kürtaj tartışmasına dair Mafalda'yı içeren herhangi bir görsel kendisine air değildir.**" deniyordu.

Kadınlar Ne Diyor?

Quino'nun enteran çıkışından ve kürtaj yasasının meclis tarafından reddedilmesinden sonra Arjantinli kadınlar arasında bir umutsuzluk havası hakimdi önceleri. Görüşmek istediğim pek çok sosyal toplum kuruluşu yetkilisi önce teklifimi kabul etti ve sonra da reddetti. Bazıları da "**şuanda bu konuda konuşmak hiç içimden gelmiyor**" dediler.

Haklıydılar. Kadın bedenine dair en temel hak oylanmış ve çok az bir farkla kaybetmişti. Temel insan haklarının hala oylamaya tabi olduğu bir gerçeklikte hapsolmamız biraz asap bozucuydu elbette. Kürtaj masalarında kalan, kürtaj sonrası durmayan kanamalar nedeniyle otobüslerde, taksilerde can veren, ya da tüm bunları göze alamadığı için istemedikleri çocukları dünyaya getirip öfkelerine sarıp büyüten kadınlar vardı. Kadınlar vardı! Ama karşılarında da Kilise vardı ve "yaşam"ı savunuyordu. İki tarafta bir süre kabuğuna çekildikten sonra tepkiler gelmeye başladı.

Quino'nun yaptığı ikinci açıklama, ilkinden büyük bir deprem yarattı. Yıllarca Mafalda'yı kendilerine bir ilham ve model olarak almış pek çok ilerici genç kadın hayal kırıklığına uğramıştı. Sosyal medya hesaplarından hayal kırıklıklarını dile getiriyor, Quino'nun önce kendilerine desteğini açıkladığını, ancak ardından geri çektiğini iddia ediyorlardı.

Muhafazakarlarsa bu kez Quino'yu ayakta alkışlıyorlardı. Ziyaret ettiğim forumlarda gördüğüm üzere en dikkati çeken yorum; "**Quino, bebeklerin doğma hakkını destekliyor.**" ya da "**Quino yaşamı destekliyor**" idi. Bir yorumda bir kadın, "**Quino akıllı biri. Kadın haklarını destekliyorsa, yüzde 50 ihtimalle kadın olarak doğacak bebeklerin de haklarını destekliyordur**" diyordu. Bir diğeri, "**Doğan bebeklerin yarısı kadın ama kürtaj sırasında ölüm kesin. Bu kadın hakları yararına mı yani?**" diye soruyordu. Bazıları da Quino'nun boynuna mav-yeşil bir mendil montajı yapıştırıyor ve Quino'yu tarafını seçmeye davet ediyordu.

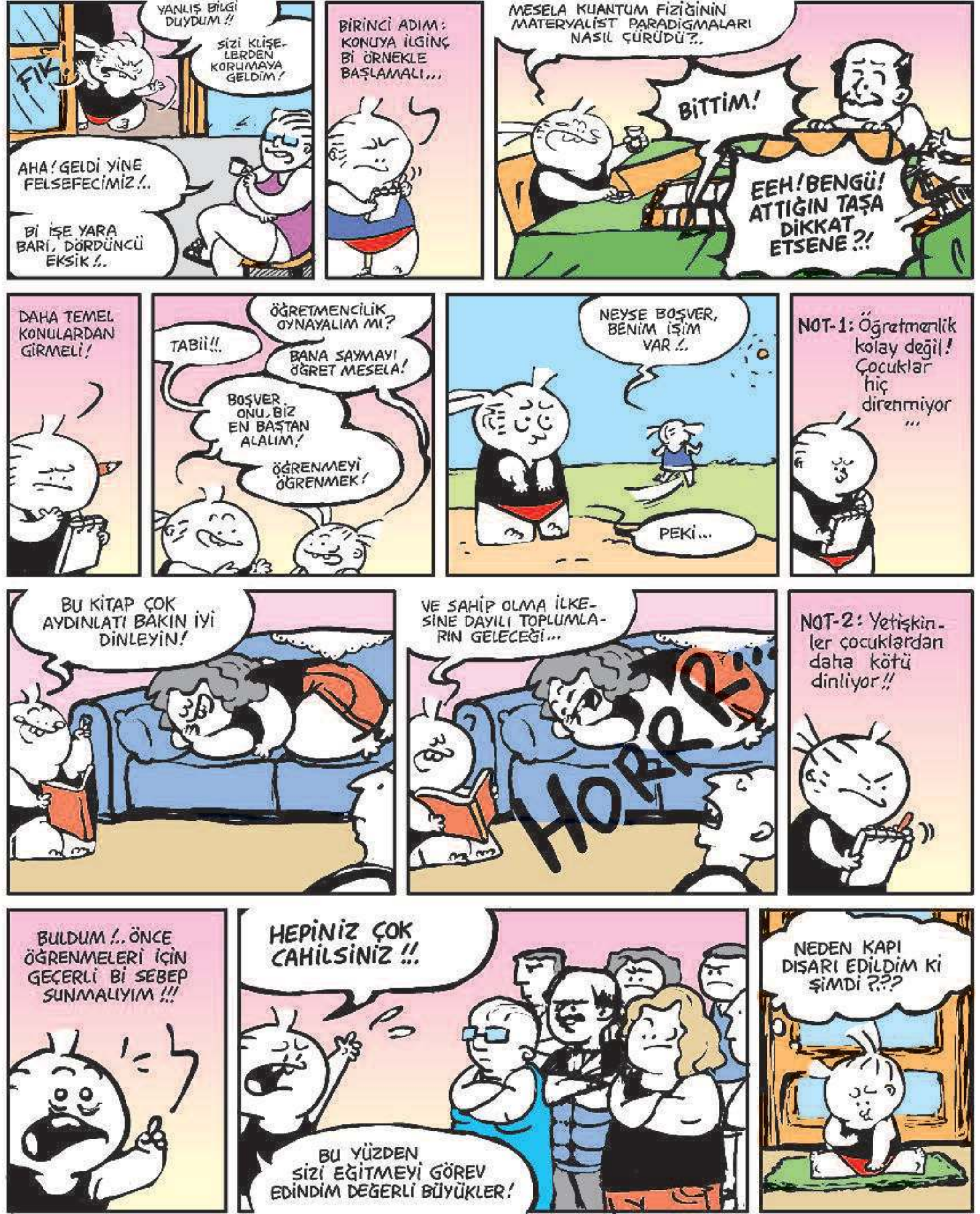

Mafalda ve Quino etrafında dönen tartışmalar büyük ölçüde duruldu. Bir süre Kiliseden ayrılma dilekçeleri tartışması gündemi işgal etti ve o da duruldu. Bu sırada Ni Una Mas insiyatifi mücadeleyi sürdüreceklerini ilan ettiler ve kadınların umutsuzluğa kapılmamasını, buna gerek olmadığını, çünkü kazananın er geç onlar olacağını belirttiler.

21 Ağustosta yapılan son açıklamada, **Cordoba** şehrinde 21 yaşındaki bir genç kızın kürtaja bağlı komplikasyonlar nedeniyle hayatını kaybettiği duyuruldu. Yetkililerin benzer ölüm vakalarının üstünü örtmeye çalıştığı, bazı durumlarda anti-hijyenik yasadışı kürtaj mağdurlarına sadece yeşil mendillilerin yardım ettiği ve yardım etmeyi sürdüreceği belirtiliyordu.

Yani aslında ölümler son bulmadıkça mücadele bitmeyecekti ve ölümlerin son bulması için yasal ve tıbbi kürtaj hakkı elzemdi! Arjantin'e gerçek laiklik gelecekse kadınlar sayesinde gelecekti. Kadınlar ve rahimleri üzerinden dönen politikalar son bulduğunda. Ve bir kadın özgürce içinde bir yaşam yeşertip yeşertmeyeceğine karar verebildiğinde. O zamana kadarsa istenmeyen doğumların getirdiği ne kadar travma varsa, "pro-yaşam" maskesiyle aramızda gezmeye devam edecek ne yazık ki...

bengisu akyürek

MELTEM ARIKAN

Bu ay sizlerle Galler ve Londra'da sahnelenen tiyatro oyunum 'Enough is Enough'dan bir bölümü paylaşmak istedim... Belki bir kişi daha duyar, bir kişi da dinler, bir kişi daha anlar...

Anlıyor musunuz?..

Hep bir şeyler eksik.
Çaresiz ve yoksun,
Ve Kırık ve güvensiz...
Isınamamak güneşin ışığıyla,
Ve hep üşümek sıcaklarda.
Hep üşümek...
Karların altında donmuş bir beden gibi soğuklara alışmak,
için için ısıtılmayı özleyerek.
Kesilmiş bir ağaç gibi kururken,
İçin için ölürken,
Sessizliğin ağırlığında çığlıklarda boğulmak...
Yaşamla saklambaç oynamak, bulunmak isterken aslında hep kaçmak.
Korkularla giyinip, çıplaklıkla öç almak...
Korkularla giyinip, çıplaklığı açığa çıkarmak...
Etten kemikten bir hayalet sanki;
Yargılanan, anlaşılamayan, acınan
Nefret edilen, hor görülen, kınanan,
Düşlerin yittiği kabuslarda yaşayan,
Sevginin ölü diyarlarında.
Seni içine çeken bataklıktan kurtulmaya çabalamak,
İçindeki çocuk mezarlığından bağıran çocuk sesiyle...
Kaybolmuş bir kâğıt parçası gibi rüzgarla savrulmak,
kimi zaman hoyratça,
kimi zaman usulca...
ama hep savrulan oradan oraya…
...
Yıldırımlar çarpmış gibi beynim,
Toprağın altına gömülmüş gibi bedenim,
Bana rağmen savrulup giden geleceğim...
Keşke bir büyücü olsaydım.
Gökkuşağının renklerini içimde yaşatırdım.
Keşke bir büyücü olsaydım. Abra Kadabra…
İçin için ağlayan tüm çocukları kahkahalara boğardım
Keşke bir büyücü olsaydım.
Acıların hepsi neşeyle boğardım…
Tacizler, tecavüzler, şiddet ay ve güneş gibi yaşamın bir parçası mı olacak?
Hiç mi umut yok?
Nasıl oluyor da herkes herşeyi bilirken;
Araştırmalar, raporlar, çözüm önerileri,
Cezalar, yaptırımlar, gönüllüler, koruma evleri,
Enstitüler, dernekler, yardım severler

Nasıl oluyor da yüzlerce yıldır bu gerçek değişmiyor…
Kimi zaman sözcükler ağızdan çıktığı kadar güçlü olmuyor yaşam karşısında...
Yada kimi zaman sözcükler yaşadıklarımızdan çok daha ağır yaralıyor bizleri...
Küçük dünyalarımız zarar görmesin,
Küçük mutluluklarımız zarar görmesin,
Küçük hayallerimiz zarar görmesin derken...
Küçük erkek çocuklar...
Küçük kız çocuklar...
Ve kadınlar....
Görmezden gelmeler, yargılamalar, rahatı seçmeler,
Ve sessizlik…
Sessizlik sessizlikle boğulurken...
Her geçen gün biraz daha ölüme terk ediliyor ruhlar, içe kanayan bedenlerde…

Yaşarken ölmenin ölmekten çok daha acı olduğunu keşke anlaşılabilse…
Keşke bir gün, bir kez herkes dinleyebilse...
Keşke bir gün...

Bir Saat...

Neyi mi değiştirir?
Bir kişinin bütün hayatını!..
Ve sizin dokunduğunuz bir kişinin tüm dünyayı değiştirmeyeceği ne malum peki?...
Anlıyorsunuz değil mi?
Dinliyorsunuz değil mi?
Duyuyorsunuz değil mi?

Ayık-layıcı

yaseminolur@yahoo.com
YASEMİN OLUR

Desen: Zeynep Aytaç

Efendim, bir vakit henüz ben toy bir kadınken zihnime birtakım kemirgenler musallat oldu. Affedersiniz, bu lağım fareleri kendimi yeni yeni bilmeye başladığım yıllarda beni ele geçirmeye azmetmiş halde zihnime hücum ettiler. Nereden, nasıl zihnime üşüştükleri koca bir muamma. Bir yerden bir güzergâh bulmuş olmalılar. Elbet bir evveliyatı da vardır fakat şimdi bilemeyeceğim. Bildiğim tek hakikat vardı ki beni bitiriyorlardı. İçten içe, ısıra ısıra… Isırmadıklarında da beynimin odacıklarında koşuşturup, münferit zamanlarda beni endişeye gark ediyorlardı. Endişenin ardından pislikler bırakıyorlardı içimde… Zihnimde fare dışkıları… Bir zaman sonra dimağımda bulantılar başladı… Beni onlar yönetiyordu.Yoruluyordum…Yoruluyordum…İçten içe çürüyordum, hayatımın bu minvalde geçmesinin beni kısa sürede tüketip yok edeceğini hissediyordum.

Yine böyle kaygılarla dolu, bulantılı bir zihinle koşuştururken bir şey oldu. Pişik bir bebek poposunun aydınlattığı zihnimde bir inkılâp yaptım. Nasıl mı oldu diyorsunuz bu inkılâp için, söyleyeyim efendim: Zihnime hücum eden bu kemirgenleri ayıkladım! Evet, hiç üşenmedim tek tek ayıkladım… Sonrası tertemiz bir zihin, pırıl pırıl fikirler…

Şimdi müsaadenizle bu inkılâbın fitilini ateşleyen "pişik popo" hikâyesini anlatayım…

Yavrumun daha küçük olduğu zamanlardı. O zaman tabi Avcılar sahiline takım elbiseyle iniliyor. İnsanlar bir başka… Akşamları sandal sefaları oluyor… Sahile çıktığımızda da beyimle mehtaba karşı oturup David Bowie dinleyerek çekirdek çitliyoruz. Biz böyle bir hal içindeyken yavrumuz da pürneşe bisikletine biniyor mini mini. Öyle latif zamanlar… İşte o dönemde gündüzleri de işlerden yorulduğumda tatlı bir hanım bana ev işleri için yardıma geliyordu. Çok temiz bir hanımdı. Bana temizliğe geldiği günlerden birinde, iki gün sonrası için misafirlerim vardı. Gelecek olan bu misafirler hayatlarını; gittikleri evlerin hanımlarının düzenini, temizliğini puanlayarak geçirirlerdi. Ben de onlardan kırık not almamak için zaten temiz olan evimi, bir gün önce tekrar temizleyip sabaha kadar el değmedik yer bırakmadım. Sabah olunca da onlara yemeleri için güzel ikramlıklar hazırladım. Hiç uyumadan… Geldiklerinde memnun olmaları için deli gibi çalışıyordum. Bende kusur bulamayacaklardı. Buna müsaade etmeyecektim. Dedim ya kızım küçüktü. Bacaklarıma dolanıyordu. Ona aldırmıyordum. Misafirlerin evime gelecek olmalarının beynime üşüştürdüğü fareleri doyurmaya çalışıyordum. Mutlu olurlarsa içimi kemiremezler, diyordum. Hâlbuki fareler besledikçe büyüyordu… Elimden gelenin de ötesinde bir hizmetin ardından misafirlerimi uğurlayacağım sırada içlerinden birisinin "Ne yani bu ev hep böyle temiz değildir ya?" diyerek kahkaha atmasıyla bir an için afalladım. Yalandan güldüm onun kahkahasına eşlik ederek. Onları memnun etmek için yaptığım onca şey bir alay konusu olarak mı haneme yazılmıştı?… Çok fazla üzerinde durmadım. Derken gittiler… Fareler zihnime kusmuştu ve misafirlerim evimden ayrılmışlardı.

Tekrar soruyorum… Ne olmuştu yani? Kazanmış mıydım bu "gösteriş" savaşını. Hayır! İçinde kötülük besleyen insanları hiçbir iyilik doyuramaz. Kanınızı emseler, "kanının da şekeri düşükmüş canım" diyerek gülüp geçerler. Dedim ya gittiler…

Gitmelerinin ardından bütün gün, görmezden geldiğim kızımın yüzüne baktım. Acılı bir kırgınlık okunuyordu. Ağlamaya başlamasıyla ihtimalleri sıraladım. Aç değildir, eline tutuşturduğum yiyecekler oldu gün içinde… Belki su? Gittim onu suladım. Bir ihtimal daha vardı… Altını kirletmiş olması… Yavrumu yatırıp bezini açtım. Elimin altında bezini almayı ihmal ettiğim için yanmış poposuyla küçücük bebeğim duruyordu. İşte o an o büyük aydınlanmayı yaşadım. Bana ben olduğum için gelmeyen herkesi hayatımdan def edecektim. Başlangıcı da o iki fesat kumkuması kadınla yapacaktım. Bana huzur vermeyenleri, hayatımda kusur arayanları, zihnimin odalarını kemirip içimi kurutanları tek tek ayıklayacaktım. Sonrası sıralı bir temizlik… Şimdi sadece beni ben olduğum için seven, her halimle beni görmeyi kaldırabilecek azıcık insanla kaldım. Yalnız mıyım? Asla… Dost kılığına girmiş, her fırsatta zehrini kusanlardan arındım…

Velhasılı kelam… İnkılap huzur verir… Ayıklamak, ayık bir kafayla gezmek için elzemdir. Bu kıssadan çıkan hisse bu… Muhabbetle kalınız Efendim…

Organik Kız Kurusu

Kız kurusu deyip geçmeyin...

Itır Bağdadi

Geçen sayı organik kız kurusu kimliğimle sizlere ilk yazımla merhaba dedim sevgili okuyucular. Her kimlikte olduğu gibi o kimliğin altında yatan tarihi de bilmenin önemli olduğunu düşünmekteyim. Bu yazımda bana ayrılan kısıtlı alanda kız kurularının geçmişten günümüze kadın hakları mücadelesine neler kattığını toplumsal cinsiyet çerçevesinden yapılan kısa bir tarih analiziyle açmak istiyorum.

Tarih öncesi dönemde mağaralarda ilkel komünist bir yaşam sürerken cinsiyet eşitsizliğinden söz etmek pek mümkün değil. Hayatta kalmak zor, doğadan topladıklarımızla, avlanma gibi ustalık gerektiren becerilere ihtiyaç olmadan yakalayabileceğimiz hayvanlarla insanlar kısa ve kalitesiz, hayatta kalmaya odaklanmış bir hayat yaşıyordu. Çakmaktaşların lüksü yoktu anlayacağınız. Erkeklerin bizon peşinde sadece koştuğu, genelde kadınların topladığı yabani meyve ve otlarla kabilenin kıt kanaat hayatta kalmaya çalıştığı bir dönem. Sonra büyük bir ihtimalle kadınların bebek taşımak için icat ettiği askılarda çocuk olmadığında daha fazla yiyecek toplanılabileceği keşfedildi, ardından topraktan yapılan kaplarla da artan yiyeceklerin depolanması mümkün oldu. Bu ilkel ekonomide insanlar daha fazla yiyecek toplayabildikleri için aç kaldıkları dönem azaldı, mağaralara bir sevişme havası geldi. Sonuç olarak bir nüfus patlaması oldu. Çocuk doğuran ve doğurmayanlar arasında bir görev dağılımı başladı. Bu dönemde cinsiyetten çok bakılması gereken küçük çocukların varlığı önemli olduğundan çocuğu olmayan kadınlar avlanmaya giden gruplara katılmaktaydı. Bu bacılarımız kız kurularının büyük anneleri arasında.

Zamanla tarım ekonomisi ve yerleşik düzene geçildi. Doğum oranlarının daha da artmasıyla birlikte kadınlar güçlerini kaybetti ve erkekler evin ve toplumun mutlak reisi haline geldi. Kadınların çalışmaları, para sahibi olmaları, istedikleriyle evlenmeleri, istemedikleriyle evlenmemeleri, kısacası siyasi, ekonomik ve bedensel haklara sahip olmaları yasaklandı. Kadın bedeni ve özellikle gebeliği önleyebilen ve adet sancısını gideren bitkilerden ilaç yapan kadınlar cadılıkla suçlanıp yakıldı, kocasına ve ailenin erkeklerine karşı gelen kadınlar da şiddet gördü. Öküz, toprak, köle, kadın – hepsi erkeğin malı haline geldi. Kocası ve babası ölen kadının sorumluluğu ve parası ya erkek kardeşlerine ya da oğullarına verildi.

Bu arada özellikle varlıklı aileler kızları daha iyi koca bulsun diye onlara eğitim vermeye başladı. Zamanla eğitimli kızların bir kısmı ya babasının maddi durumu bozulduğundan, ya da günümüzde de bekarlık kara kutusunu açıklamak için kullandığımız "kader, kısmet" ten nasibini aldığı için evlenemedi. Bu kadınlar başka zengin ailelerin çocuklarının eğitmenleri, bakıcıları ve hizmetlileri oldular. Alın size kız kurularının anneanneleri...

Sonra dünyada savaşlar, çatışmalar derken azalan evlenilebilecek erkek nüfusundan dolayı bekar kadın sayısı arttı. Tabii bu kadınlar evde oturup koca piş yanıma düş demediler ve tarihin ilk öğretmenleri, hemşireleri, yazarları, gazetecileri, sanatçıları, modacıları ve savaş karşıtı insan hakları savunucuları oldular. Her bir öncü kadını burada tek tek tanıtmam imkansız, yer kısıtlamalarından dolayı buraya bazılarının isimlerini yazayım, siz vaktiniz ve merakınız olunca araştırın: Florence Nightingale, Emily Dickinson, Bronte kardeşler, Helen Keller, Susan B. Anthony, Jane Austen, Elizabeth Blackwell, Louisa May Alcott, Mary Cassatt (ve sonraki dönemlerde Coco Chanel, Simone de Beauvoir, Harper Lee, Rahibe Teresa ve Gloria Steinem) gibi isimleri saymakla bitmeyecek tarihi değiştiren kadınlar ortaya çıktı.

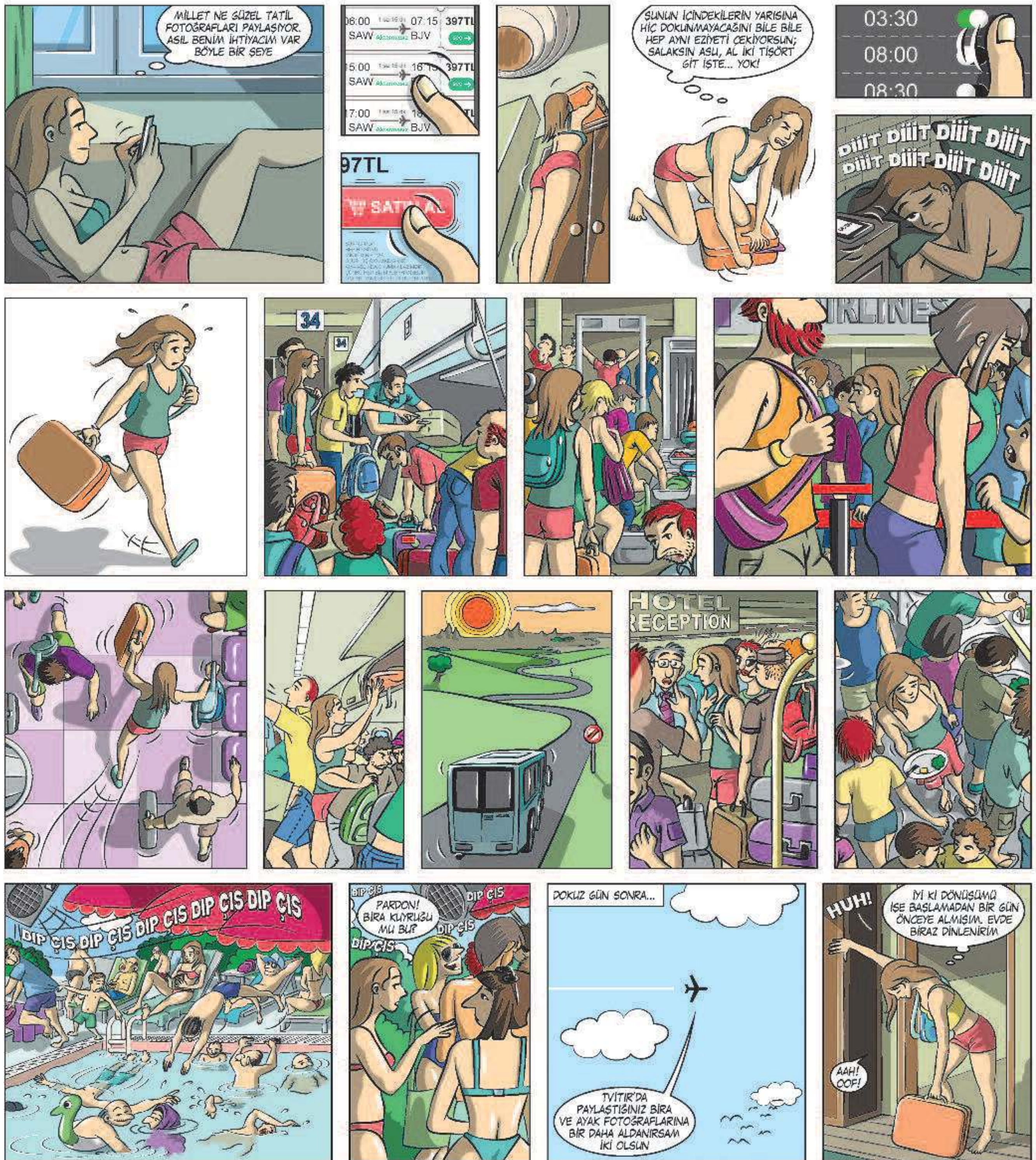
Batı'da başlayan kadınların eşit eğitim, iş, kişisel ve siyasal haklar mücadelesi Susan B. Anthony gibi öncü kız kurularımızdan çıkıp, ardından o dönemde evlenip çocuk yapmak yerine üniversite eğitimi almayı tercih eden Alice Paul gibi daha genç nesil kadınlara devredildi. Hapishanelere eşit hak istedikleri için atılan, orada işkence gören, açlık grevi yaparak direnen, ardından demokrasi söylemiyle ünlü ama kadınlara hak verme konusunda sınıfta kalan ABD Başkanı Woodrow Wilson'a kendi söyledikleriyle kadınlara hak vermeyerek nasıl çeliştiğini gösteren öncü kız kuruları 1920 yılında ABD'de seçme seçilme haklarını bileklerinin ve direnişlerinin hakkıyla elde etti. O dönemde kadın hakları için mücadele eden bu süfrajetlere erkekler evde kaldıkları için böyle davrandıklarını söyleyerek mücadeleci kadınların huysuz ve erkekler tarafından istenilmedikleri imajını pekiştirmeye ve kadınlar arasında ayrımcılık yaparak kadınları da kendi özgürlüklerine kavuşturacak harekete karşı gelmeye teşvik ettiler.

İşte bu öncü kız kurularımız önce eğitim hakkı, sonra doktorluk, mühendislik gibi sadece erkeklere açık mesleklerde eğitim alma hakkı, daha sonra ekonomik özgürlük ve çalışma hakkı, son olarak da siyasi haklarla eşit vatandaş olma hakkı için mücadele ettiler.

Diyorum ya, kız kurusu deyip geçmeyin, toplumumuzda devrim sayılabilecek pek çok hakkın kadınlara verilmesinin altında toplum tarafından aşağılanan ve hor görülen bu kadınların mücadelesi ve emeği yatmakta. Ne geçmişte ne de günümüzde kadınlar "evde" kalmadı. Zorla evde tutulsalar bile direndiler ve gelecek nesillerin özgürleşmesi için bazen farkında bile olmadan alt yapı çalışmaları yaptılar. Biz yeni nesil kız kuruları da o yakamadıkları cadıların torunlarıyız, şimdi bizim ateşimizden bizleri ezmeye çalışanlar korksun...

TATİLCİ

YAZAN-ÇİZEN: CİHAN TERLAN
cihanterlan@gmail.com

Tüm kitapçılarda ve D&R 'larda

YEREL KÖY KAHVALTISI

Berna Pak

Hava 40 derece filan. Yazın sezonda çalışmak üzere gelen aşçımız ve servisten sorumlu kocası temmuz ortası işi bırakmış, kendimi mutfakta bulmuşum. Bir yandan küfür ediyorum, bir yandan ağaçtan topladığımız ve sele marifetiyle yemelik hale gelen zeytinleri küçük küçük kaplara dolduruyorum. Yooo, sinirden ağlamicam... Evet, kahvaltımız serpme...

Ben şehirden bunalıp bir Ege kasabasına yerleşmiş bir faniyim.

Hani herkesin hayalini kurduğu, küçük bir butik otelim olsun, arkasında bostanı olsun domatesimi, salatalığımı yetiştireyim, en bi organik hayat benimki olsun, kapısına eski dökük bir bisiklet koyayım, kalanlar, gelip geçenler instagrama foto koysun.

Kahvaltım eeen yerelinden ürünlerle dolsun, salçalı, pişili, bakkaldan aldığım yumurtayı orada gezinen tavuğun kıçından aldığıma inandırdığım insanlara, otlu motlu omletler pişirip, en çıtırık biberlerle süslediğim günün benim için en basit öğününü sizlerin gözünde sanki daha önce kahvaltı görmemişsiniz gibi servis edeyim.

Yerel köy kahvaltınız var mı diye sorduklarında, köy kahvaltısı mı? yerel mi? diye şaşırmayıp, bizim köyde kahvaltıda tarhana içerler demeden, artizan ekmekli, pembe domatesli, kahvaltı bitince kahvenin yanında ıtırlı portakal likörlerimi ikram edeceğim bir köy kahvaltısı hayal etmiştim.

Akşamüstleri güzide konuklarımla buz gibi blush içip bağcılık sorunlarından, yerel şarap üreticisinin geldiği noktalardan konuşup tek derdimizin şarap kadehini elde tuttuğumuz dakikalarda şarabın soğukluğunu kaybetmesi, el ısısından kadehi mümkün olduğunca uzak tutup hızlıca içilmesi gerektiği olur zannediyordum.

Yirmidört saat sıcak suyun şokur şokur akacağını, mutlu misafirlerimizin küvetlerini doldurup köpükler içinde şampanyalarını yudumlayacağını zannederken, iki ay suyun kesilebileceğini hiç ama hiç hesap etmemiştim elbette. Belediye başkanını yana yakıla aradığımızda "valla o sizin sorununuz" cevabını aldığımızda küçük çapta bir şok yaşayacağımızı da hayallerimin arasına almamıştım.

Otelin en kalabalık gününde akşam yemek servisi sırasında foseptiğin tıkanabileceğini ve aşçının haber vermeden taksi çağırıp tozu dumana katarak işi o gece bırakacağını da hesaba katmamışım, alacağı olsun, işte gerçek iş ahlakı diyip bokumuzla oynamaya başlayacağımızı pembe rüyalarımda görmemiştim...

Otelde işleri sabahtan bitirip sakin bir koyda uzanıp akşama kadar kitap okuyup, denize girip binlerce kulaç atacağımı sanırken, yaz boyu denize sadece uzaktan bakacağımı nereden bilebilirdim?

O Ege kasabasında yıllarca yaşasan da, herbir karış toprağına emeğini de vermiş olsan, ağaçların büyüdüğünü, onlarla birlikte oraya kök saldığını da görsen, yerel halk için hep İstanbullu kalacağını da göreceksin deselerdi, ne derdim acaba?

Aşçı bulmak için yaklaşık 30 kişiyle filan görüşüyoruz, hiç kimse çalışmayı düşünmüyor. Sanırım betondan sıcak fışkıran evlerinde oturup televizyonda "Cennet mahallesi" tekrarları seyretmek daha cazip. En sonunda bir kızcağız buluyoruz, ki o da aşçı bile diil zaten, sadece servise yardım edebilecek. Çok mutluyum, onu beklerken mutluluktan soğuk bir bira içiyorum.

Aşçı bulmak için yaklaşık 30 kişiyle filan görüşüyoruz, hiç kimse çalışmayı düşünmüyor. Sanırım betondan sıcak fışkıran evlerinde oturup televizyonda "Cennet mahallesi" tekrarları seyretmek daha cazip.

Mutluluk sürem 20 dk., kız mesaj atıyor, özür dilerim çalışmaktan vazgeçtim diye. Ufak çaplı bir cinnet geçiriyorum.

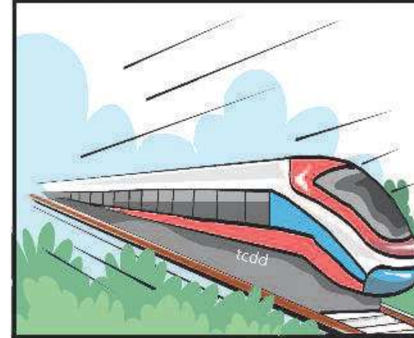
Ertesi sabah yine mutfaktayım, sere serpe, serpme kahvaltılar için...

Aslında sizi de çok iyi anlıyorum. Kırmızı ışıkta hiç ilerlemeyen bir trafikte şehirden kaçmak için can atıyorsunuz. Bir sahil kasabasında balık tutup, misafirlerinize en taze balığı pişirmek, onlarla oturup iki tek rakı içmek istiyorsunuz ama o balık o denizden hiç çıkmıyor. Güzel şeyler bu tarafta da diil yani...

Bir de deniz suyu soğuk, rüzgardan beyin yanıyor, her taraf kara sinek hem de en büyüklerinden, en acılı ısıranından; personel dertli, bina her sene tadilat istiyor, sokak aralarında selfi çekenlerden yürümek imkansız, heryer gürültü, canlı müzik. Bence biraz daha düşünün Ege'de deniz kıyısında otel açma işini, belki gün gelir hiç kırmızıya takılmadan evinize dönersiniz, belli mi olur belki İstanbul çok yaşanası bir yer olur.

GERİLİM HATTI

fatima yıldız erkan
fatimayildizerkan@gmail.com

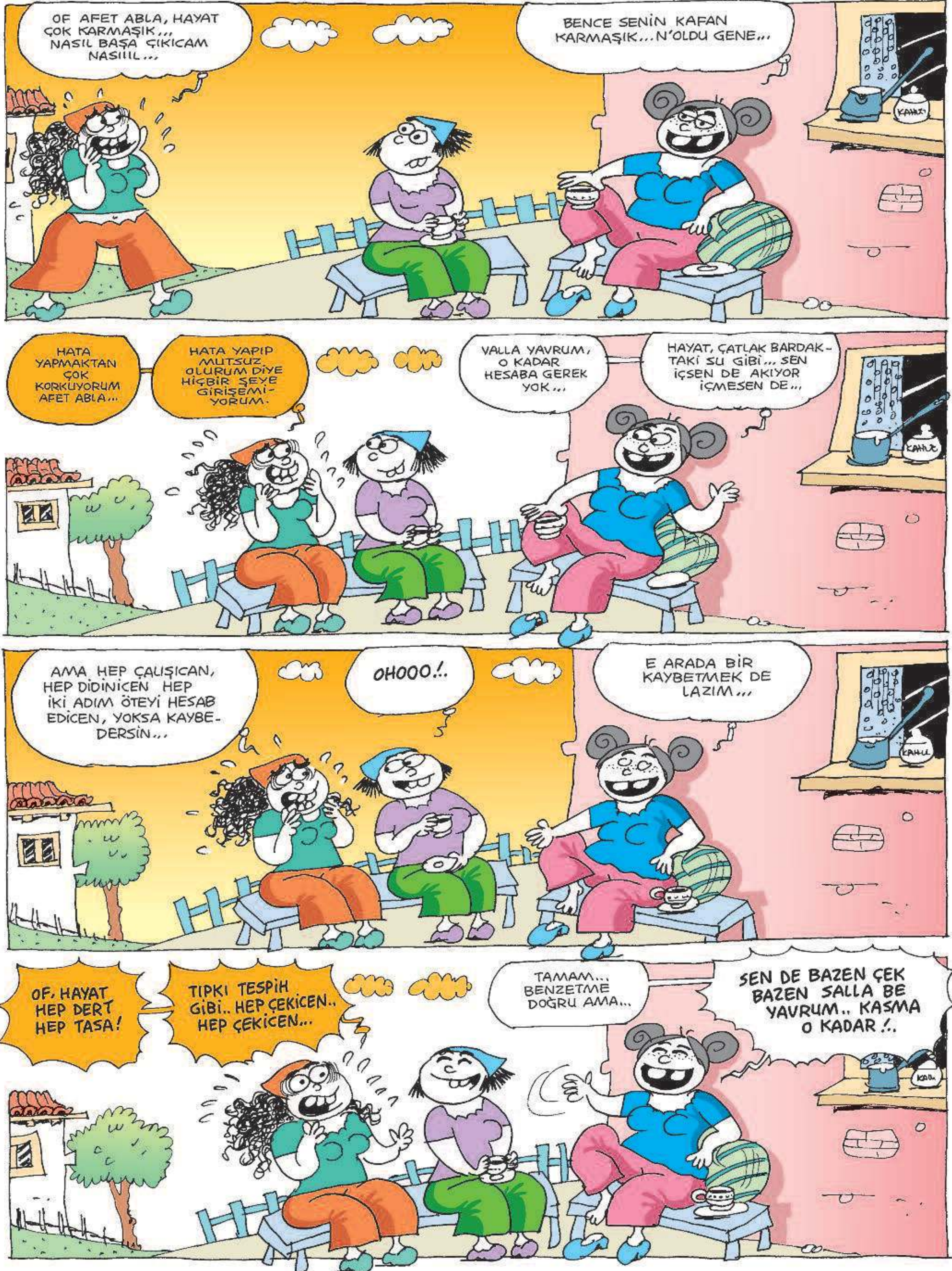

instagram/Fatiayildiz

Yaşam Koçu Afet

feyhan güver

BAYAN YANI
2018-09
Aylık yaygın süreli yerel yayındır

BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yazıişleri Müdürü
Tuncay Akgün

Yayın Kurulu
Ramize Erer
Feyhan Güver
İpek Özsüslü

Renklendirme Editörü
Fikret Özdemir

Satış Müdürü
Şener Küçükkaptan
Abonelik Aysun Öztürk
(0212) 249 91 13

ADRES: Firuzağa Mahallesi Defterdar Yokuşu No: 19/1A Cihangir-Beyoğlu/İST
TEL: (0212) 292 9450
FAX: (0212) 251 5754
BASKI: LeMan Ofset (0212) 858 00 93
DAĞITIM: DPP A.Ş.

BRE DENSİZLER!

Katina Karanikola

Her fırsatta kültürünüzle, ahlakınızla, faşizm değerlerinizle, vatan sevginizi kanıtlama çabalarınıza hayranım. Her çekik gözlüyü Çinli sanıp dövmeniz, Rus konsolosluğu diye Hollanda konsolosluğuna saldırmanız gurur duyulacak hareketler. Ama geçen ay Yunanistan yangınında, sizden olmayan, gavurlar cayır cayır yanarken, dumandan boğulurken, Mısırlılar Yunanları boğulmaktan kurtarırken, Pakistanlılar kanlarını, "öteki" Türkler acılarını paylaşırken okkalı sözlerinizle, iğne gibi sipsivri dillinizle komşuya gönderdiğiniz sevgi dolu(!) mesajlarınızı size yakıştı mı? Sosyal medyada akla hayale gelmeyecek, ideolojinize ters, yardım önerileriniz kimilerin kemiklerini sızlatmaz mı? "Uçaklarımız su yerine benzin döksün" demişsiniz. Suya ihtiyaç duymadıkları kesin zira üç tarafı denizle çevrili lakin şu ekonomik krizde, bu pahalılıkta, onlara benzin göndermek neyin nesi. Biz kolay mı dolduruyoruz depolarımızı? Bu kadar fedakarlık ta olmaz ki canım. "Ateşiniz bol olsun" dualarınız sizi cehennemde yakacak ayol. Gerçi sezon dışı edildi umarım tutmaz. Ya kışa tutarsa? Biz ısındık ta onlar mı kaldı? DNA'nız bozulmaya başlamış sizin, korkarım bu gidişle nesliniz tükenecek. Yüreğiniz sıcak çaya batırılmış galeta gibi yumuşamış.

Birkaç gün önce bana facebookta arkadaşlık teklifi eden Bozkurt arkadaş profilinde, seninle aynı gemide olmayan, Che'nin fotoğrafını koymuşsun. Seninkisi cahillik mi hoşgörü mü? Onu derhal kaldır Hitler'i yapıştır. Gören seni düşük zekalı sanacak. Zira sizler için öyle söylentiler dolaşıyor. Okyanus'un ortasında her yönden rüzgarların dövdüğü kaptansız sandal gibisiniz. Nitekim sizleri eğitmek şart oldu. Şayet kurallara sadık kalırsanız biraz beden ve zihinsel çabayla kıskanılan bir faşist olabilirsiniz. Bu iyiliğimi de unutmayın...

Önce ufaktan ısınma hareketleriyle başlayalım. Sokak köşelerinde sokak hayvanlarına su konan bir kabın yanında veya dilencilik yapan bir çocuk bulun yanında dimdik durun. Dizlerinizi kırarak ayak parmak uçlarınıza dokunun. Erkekseniz, aman, pantolon kemerinizi iyice sıkın, kadınsanız içinize tayt giyin. Kalkarken ayak ucuyla su kabını veya dilenen çocuğu tekmeleyin. Başarana dek aynı hareketi tekrarlayın. Şimdi ikinci etaba geçelim. Tam boy bir aynanın karşısına geçin, hazır ol durumunda, çakı gibi, dimdik durun. Dişlerinizi ve yumruğunuzu sıkarak "Yabancılar dışarı" diye bağırın. Sıkı sıkı sıkın sıkı sıkı…daha sıkı daha sıkı… Şimdi aynı vaziyette aynadan ayrılmadan on kez yumruk havada "Vatanımı sevdiğimden faşistim" diye bağırın.

Balkonunuz varsa balkona, yoksa kapınızın önünde rap rap asker yürüyüşü yapın. Bundan böyle bu şekilde yürüyeceğinizden boş vaktinizde alıştırma yapın. Kendinizi kaptırıp balkonun kenarına yaklaşmayınız... Beyaz faşist olma şansına sahipseniz gece uyumadan önce marşlar dinleyiniz. Siyah iseniz siz zaten boku yemişsiniz kaderinize küsün. Başarılı bir faşist arkadaş edinin, onunla gezintiye çıkın. Önünüze ilk çıkan göçmene "seni aramızda görmek istemiyoruz" diye bağırın…tamam yeterli, elele tutuşup oradan kaçın.

Yeni faşist arkadaşlar edinin. O Arkadaşın çevresine girin. Birlikte eğlenin, fikir alışverişinde bulunun, salaklıklarınızı paylaşın Tebrikler! Faşizmin çemberine girdiniz, toplantılara katılabilirsiniz. Artık başarılı üretken bir faşistsiniz. İlk derslerde öğrendiklerinizi unutmayın ha.

Son aşamaya geçelim. Bu aşamada sende olmayanları "ötekiler" için aşağılayıcı cümleler kurmayı öğrenin. Nasıl ve ne yediğini, giyimini, dilini, dinini, çiğneme, işeme, hapşırma, öksürme şeklini eleştirmeyi öğrenin. Yanınızda devamlı mendil bulundurun. Bindiğiniz asansörde bir yabancı varsa burnunuzu mendille kapatın, sırtınızı dönün. Hata isterseniz sizinle aynı asansöre binmemesini bir sonrakine binmesini söyleyin. Bir Nazi bayrağı edinin pencerenize, arabanıza asın. En sevdiğiniz, Hitler'in falan, resmini bedeninizin görünen bir tarafına tatuaz yaptırın. Yeni sloganlar üretin…

Sizi popüler, başarılı bir yola soktuğumu düşünüyorum. Yepyeni bir yolculuğa başlıyorsunuz. Rap rap adımlarla, dimdik, tam karşıya bakarak... Faşizm tanımadığınız, size layık, yepyeni tüneller açıyor sizi hiç ilgilendirmeyenleri kapatıyor. Unutmayın daha çok çalışacak egzersizler yapacaksınız. Karate, Sumo, Güreş gibi..

Not: Hiçbir şey anlamadıysanız yazdıklarımı 100 kez sizde yazın. Şaşırmayın ne dediğimi çok iyi biliyorum.

Ece Burgaz

Bir çay bahçesinde gerçekten böyle bir hapşırığa şahit oldum. Çok yaşa, İyi yaşa "aşk" diye hapşıran kadın!

Peri Muzaffer'den dilek dilemek için: mrmcmn@gmail.com (Dileğinizde yer almak için fotoğrafınızı da iliştirin.)

ÖRTÜLÜ ÖDENEK

- Hişt Sıdıka, bak ne diycam. Gel şööle yamacıma... Kimseler yok dimi? Abin nerde?

- Bilmiyorum, on gündür gözükmüyo ortalıkta. Son olarak bayramda watsaptan allı güllü ve kafiyeli bir hazır mesaj atmıştı. Belki de hala dönüş trafiğin arasında şehre girmeye çalışıyodur.

- Yavrım benim Samim'im... Onun da mürüvetini göremeden ışıklara yürüyüp gitmek varmış şu kaderde. Ayı idi uyu idi ama gene de evlat idi işte...

- Ben?

- Yerli ve milli ilk entel ev kızı idin sen Sıdıka. Ah be Safiye doyamadan gidicen ya şu yavrucaklara. Salak Safiye.

- Anne? İyi misin sen?

- Ne var be ne var iyiyim... Yok bişiyim! Acık sinirliyim, biraz da moralim bozuk o kadar. Her neyse, iyice baktın mı etrafa, kimse yok di mi kız? Yaklaş... Ben bi bok yidim Sıdıka... Şeytana uydum... Bak. Bak ne aldım...

- Ehbn? Hii. Bu ne bu be? Bir hayret nidâsı çıkaracağım ama... Dilimi tam olarak devreye alamıyorum.

- Ne be, hiç mi televizyon görmedin hayatta?

- Ama bu bir televizyon diil. Televizyoonlaarrr! Sanayi tipi, 1000 ekran felan mı? İçinde, halen, bizzat Japonlar çalışıyo galiba. Şu yoklukta bir de tahterevan alsaydın kız anne, hacet gidermeye burdan kalkar, AVM'lerdeki "konsept tuvalet"lere giderdik.

- Bi de sen dalga geçme kız, oldu bi kere... Şekilli patates kesme aleti almaya gittiydik Tomris teyzenle... Soona... Kendimi kaybetmişim... Bu televizyon ööle sinema gibi kocaman, açık duruyodu tükkan önünde, sabah dedikodocuları oynuyodu. Bakakalmışım... Tezgahtar çocuk "kolay taksit yaparız abla, son teknoloji bu, çok akıllı" filan dedi. Sonrasını hatırlamıyorum, kendime geldiğimde bu... Bu televizyon evdeydi... Yıllardır babandan gizli biriktirdiğim dikiş paralarını, abinin düğünü için sakladığımız altınları... Hepsini... Hepsini kara ekranlara gömdüm. Ben bitmiş bi kadınım Sıdıka. Babana bu televizyonu nası açıklıycam?

- Nası dikiş parası yani anne? Bu televizyonun parası ööle elbise dikmekle felan denkleşmez. Bizden gizli sirk çadırı mı dikiyodun?

- Bak gördün mü seni bile inandıramıyorum. Bu kriz zamanında nası böyle bir tongaya düştüm? Hayır yani, televizyon dediğin iki hektar büyüklükte olucak da noolucak? Cümle kanallar el birliği etmiş geri zekâlı dizilerle böğ böğ bağıran reklamdan başka bi şey göstermiyolar ki zaten... Püh aklıma tüküriyim... Sen artık öksüz bi kızsın Sıdıka, şimdiden kendini buna alıştır... Baban beni yaşatmaz, buna eminim. Ben iyi bir kadındım, iki çocuk annesiydim, orta derecede Türkçe biliyodum ve yayınlanmamış kırk adet yemek tarifim vardı.

- Panikten ne dediğini bilmiyorsun anne. Sakince düşünerek elbet bi çözüm buluruz. Sen şimdi derin bi nefes al bakiyim. Ben de alıyım... Diri olalım. Ehe...

- Sen de ki... Babana de ki... "Ben bu televizyonu anneme anneler günü hediyesi aldım, inşaası uzun sürdü ancak eve geldi" de.

- Yani... Ehö... Senin için çiçek derer, sevgi dolu türkülerle yollarına sererim annecim... Ve fakat mantık dışı konuşuyosun. Gerçek hayatta, annesi delirip 1000 ekran televizyon satın aldı diye, suçu üstlenip kendisini babasına parçalattırıcak bi insan evladı bulunmaz. Az sakinle, daha rasyonel bi çözüm bulucam şimdi ben sana.

- Sensin mantık dışı konuşan! Anneler, babaların elinden at yarışı, cigara, rakı parası kurtarır, baca deliklerinde, mutfak kavanozlarında, çekmece diplerinde gizlice biriktirip kara günler için şeederler. Fakat, anneler de insan tabi, nefislerine yenik düşüp, kara gün paraların kara ekrana gömebilirler. Oldu bi kere naapalım. Anayız diye, kusursuz kadı kızı diiliz heralde.

- "Anayız" dedin de... Buldum kız anne, yırtıcaz... Hem de muma çeviricez babamı.

* * *

- Çocuk mu kandırıyosunuz kız siz? Ne demek televizyonu "örtülü ödenekten" aldık.

- Ne demeki var mı baba, o demek işte... Örtülü ödenek... Devlet sırrı yani, fazla kurcalama. Vatan haini misin, dış mihrakların maşası, nifak odağı mısın nesin? Fazla konuşma işte, memleket menfaatleri mevzuubahis... Bu iş seni aşar yani. Hazroll! Tüfek ve kasatura numaranı sööle. Tören rahat!

- Ana kız manyak mısınız lan siz?

- Şööle sööliyim, annem bir nevi Matahari, ben de İngiliz Kemal'im... Yani demem o ki... Bu televizyon meselesi, memleketin güvenliğinden mâda gezegenin şeysi açısından da... Bi dakka baba yaa, gereksiz vuruyosun şimdi... Örtülü ödenekten... Biz açılan ihaleyi kazanıp, devletin ödeneğine annemle birlikte orlon örtü örmek suretiyle... Vazifeliydik yani biz... Bi dinle babacım yaa. Anne, sen de bi şeyler söölesene... Matahari bari... Bak, pişman olucaksın baba, gaflet ve delalet içindesin, hıyanet olayı yani... Ah.. Tevkif edileceksin... Ahı...

BAYAN YANI

EYLÜL 2018 - 09 8 TL (KDV Dahil) K.K.T.C 10 TL.

ISSN 2146-1384

80

Tatil Bitti...

